MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

M. MUNKÁSMOZGALMI INTÉZET KÖNYVTÁRA

KIR. ÜGYÉSZSÉGI ALELNÖK

BUDAPESTI KIR. ÜGYÉSZSÉG 1944 APR 11 óra perc ÁTVETTE

472

HF30

119.

1944. ÁPRILIS 12. — IV. ÉVFOLYAM 15. SZÁM

BUDAPEST, 1944.

ÁRA:
40
FILLÉR

MOLNÁR LÁSZLÓ HADNAGY

A legeredményesebb vadászrepülőnek a Mölders-vadászezred parancsnoka átadja a vaskeresztet; ezen a napon is négy győzelmet aratott a kitüntetett magyar hős

Magyar repülők

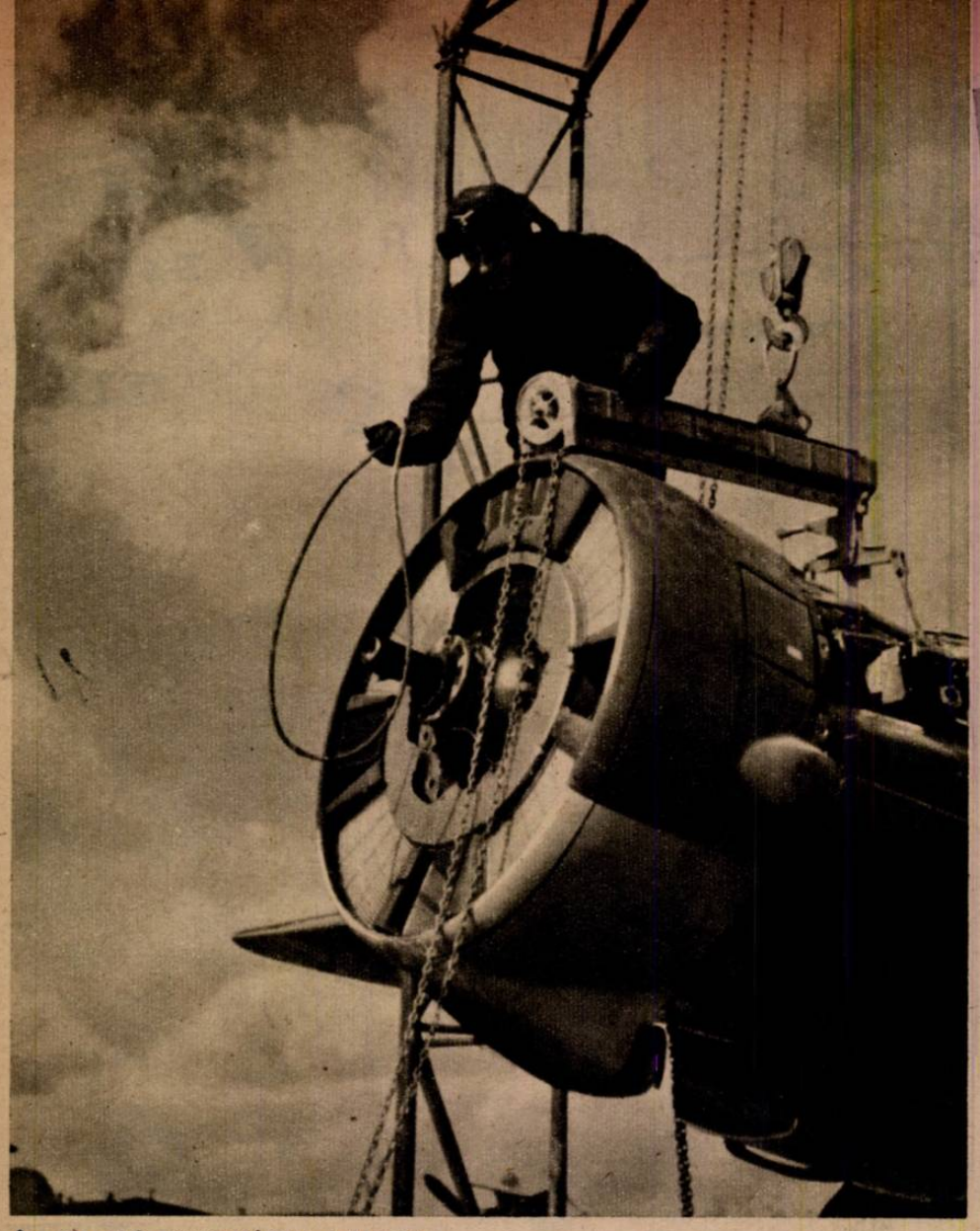

1. ÁLLANDÓ GONDOSSÁGGAL kell kezelni a repülőgépek motorjait. A légiharc eredménye, a személyzet élete függ attól, hogy a gépen minden rendben legyen. A földi személyzet csak ezzel foglalkozik a repülőtéren

4. EZALATT A BOMBÁZÓK IS FELSZÁLLNAK repülőterükről. Az idő tiszta, a látási viszonyok — a bevetés eredményesnek igérkezik

2. A VADÁSZ könnyebben hozzáfér a gép »lelkéhez« a bevetés előtt maga vizsgálja meg az olaj- és benzinvezetéket, a gyújtást, a hengerek munkáját

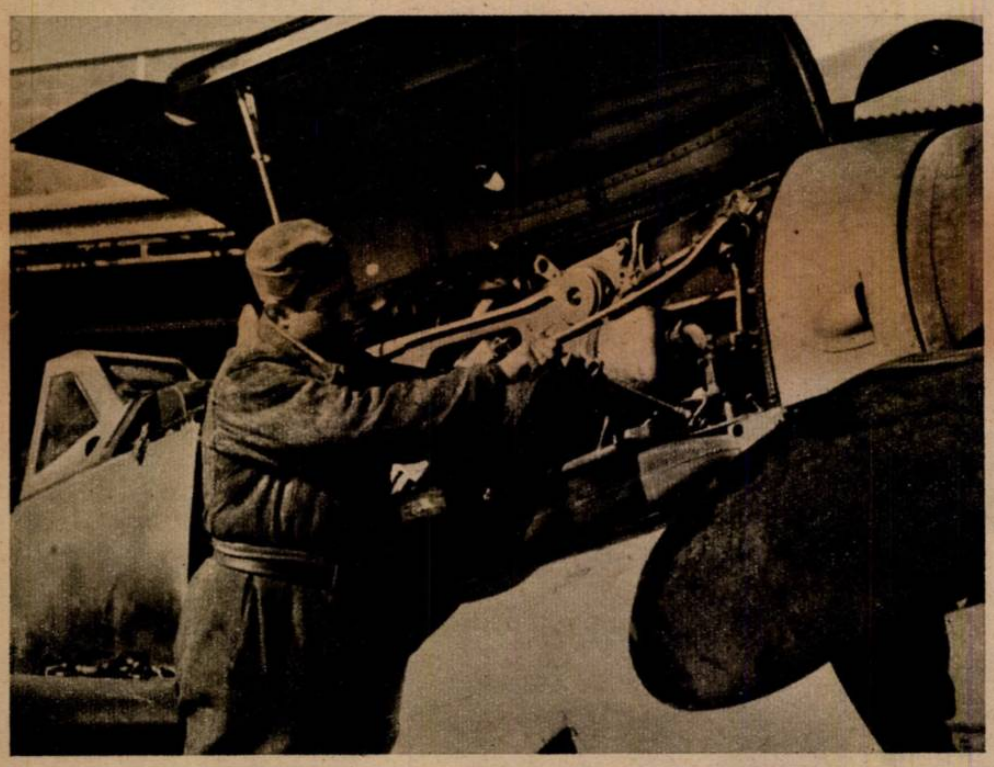

5. A NEHÉZ GÉPPUSKÁK mögött leszült figyelemmel ülnek a lövészek, mialatt a kétmotoros JU 88-as célja felé iparkodik

6. ITT VANNAK A VADÁSZOK! A könnyű és fürge kíséret már ott köröz az előre megállapított helyen — az alakulat nekivág az ellenséges állások felé vezető iránynak

3. PARANCS ÉRKEZETT a vadászok támaszpontjára: fel kell szállni, hogy biztosítsák egy bombázó kötelék zavartalan működését. Gyülekezés a kijelölt légtérben. A gépek egymásután gördülnek ki a starthoz . . .

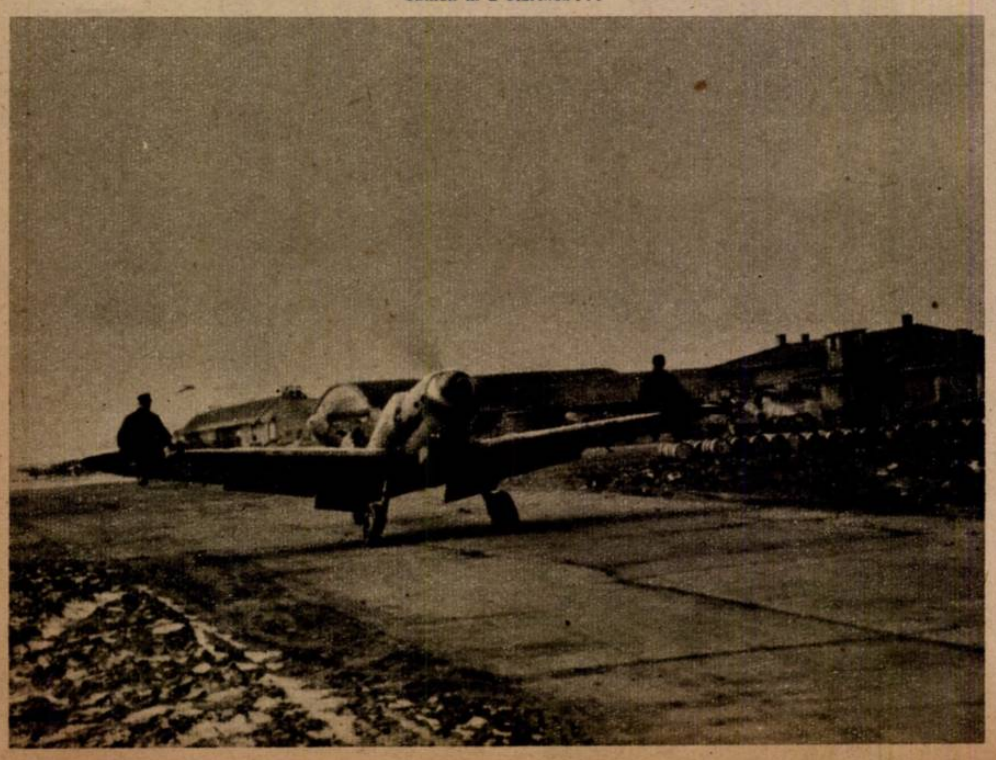

7. A MOTOROK EGYENLETESEN, egészségesen dörögnek s húzzák előre a bombateherrel megrakott nehéz testeket. A támadó csoport vezérgépe

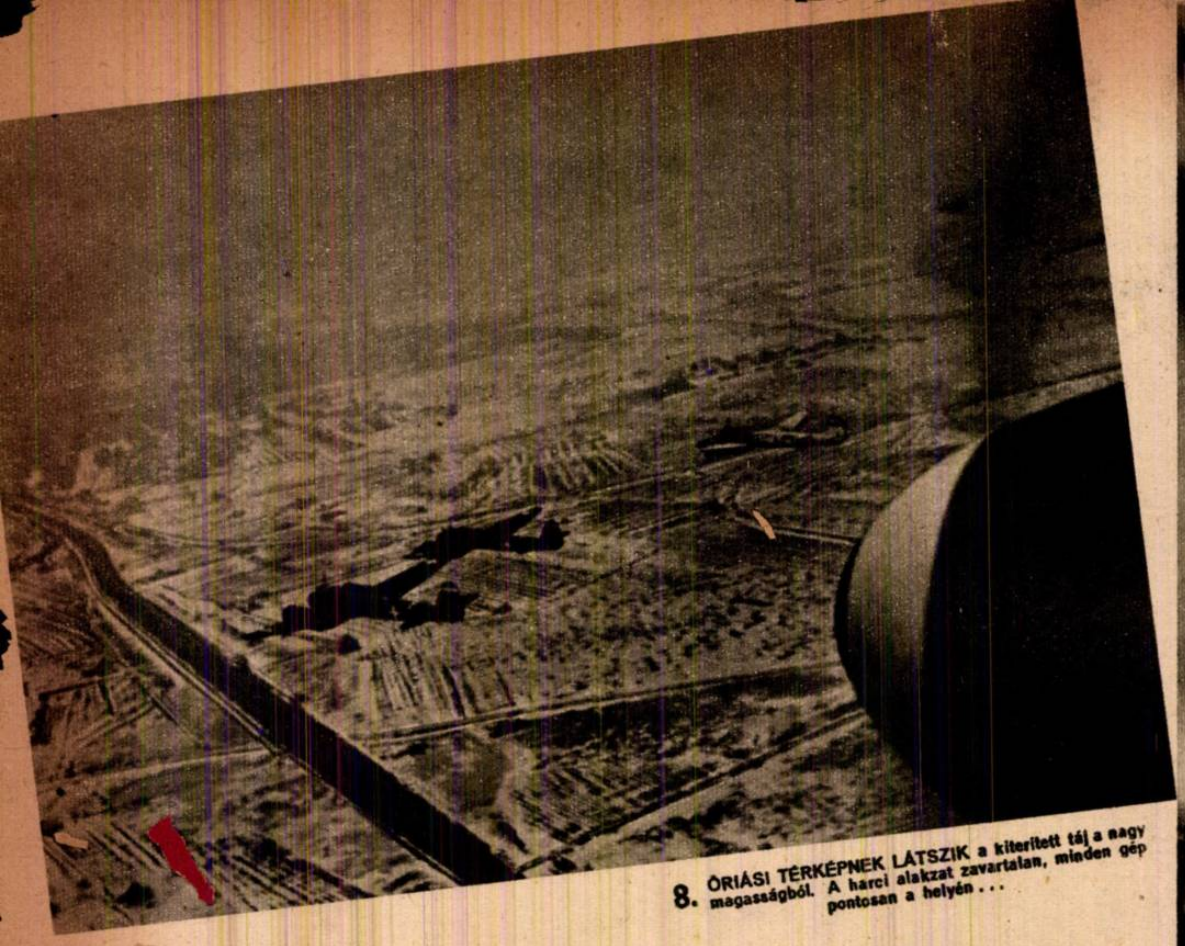

8. ÓRIÁSI TÉRKÉPNEK LÁTSZIK a kiterített táj a nagy magasságból. A harci alakzat zavartalan, minden gép pontosan a helyén . . .

9. TÉRKÉPEN ELLENŐRZIK a kijelölt célokat a megfigyelők . . .

a keleti csatában

A német hadijelentések a honvéd légierők eredményes harcairól számolnak be, kiemelve a magyar pilóták vakmerő bátorságát. Az egész nemzet boldog örömmel veszi tudomásul fiainak bajtársi dicséretét, mert az elismerés annak az őszinte együttműködésnek szól, amellyel a magyarság a közös győzelem nagy ügyét szolgálja . . .

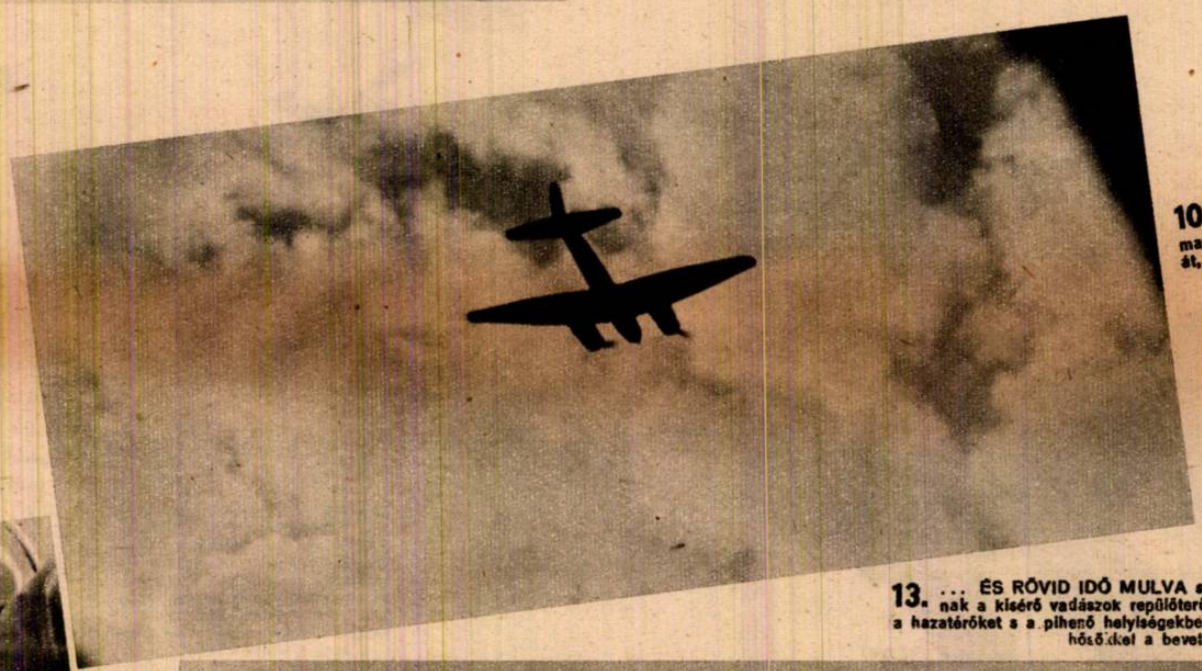

10. ÉS MÁRIS ZUHANNAK A GÉPEK a nagy magasságból, a felhő-rongyokon át, hogy jól célzott bombáikat kioldhassák

11. MEGSZÓLAL A GÉPPUSKA IS, amelynek sorozatai végigpásztázzák a riadtan szétfutó ellenséges menetoszlopot

12. A JÓL VÉGZETT MUNKA UTÁN hiánytalanul fordulnak vissza támaszpontjuk felé a magyar légierő győzelmes gépei . . .

13. . . . ÉS RÖVID IDŐ MULVA szárnyukat vidáman billegtetve leszállnak a kísérő vadászok repülőterükön. A bajtársak örömmel fogadják a hazatérőket s a pihenő helyiségekben részletesen megbeszélik az irigyelt hősökkel a bevetés tapasztalatait

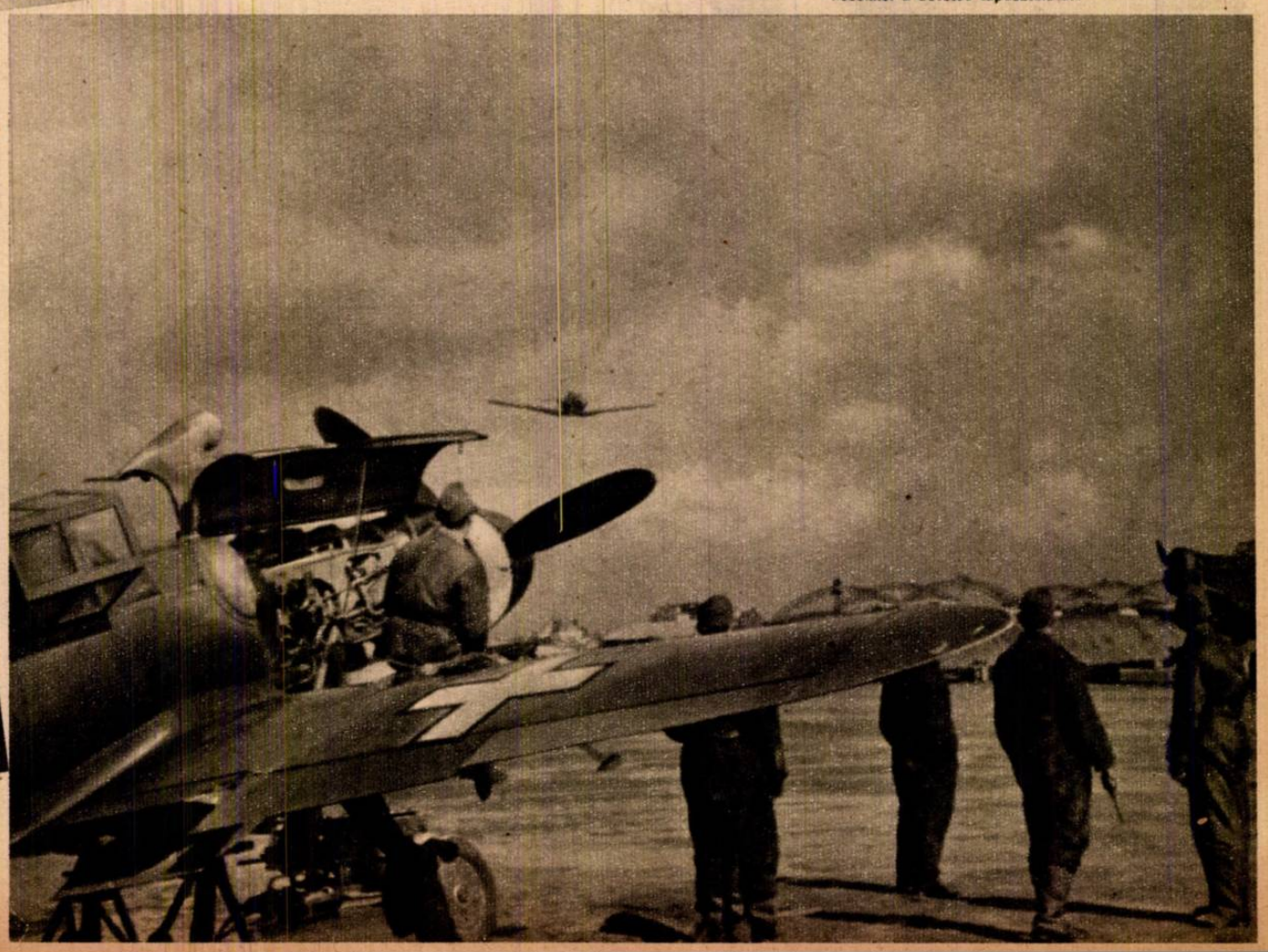

Az U.S.A jelenti: Több gépünk nem tért vissza

KIGYULLADT ÉS ELPUSZTULT AMERIKAI BOMBÁZÓK A LEVEGŐBEN ÉS A FÖLDÖN.

Az angolszászok 1944. első három hónapjában 3000 repülőgépet s rajtuk 19.000 jól kiképzett repülőt vesztettek az európai térségben!

1. LÁNGOLVA ZUHAN LEFELÉ AZ AMERIKAI TERRORBOMBÁZÓ; — a légelhárító ágyú lövedéke, az egyik szárnyát is leszakította. A rendkívüli felvételnek az a külön érdekessége, hogy kísérő angol gépről készült és a londoni «Sphere» folyóiratban jelent meg a közelmultban . . .

2. AZ AMERIKAI KÖTELÉK EGYIK BOMBÁZÓJÁT FELGYÚJTOTTA A PONTOS TALÁLAT s vörösen izzó füstcsóva gomolyog mögötte. Ez a kép is a «Sphere»-ben jelent meg s világosan szemlélteti a nappali támadó amerikai gépek taktikáját; a zárt felhőtakaró mögül történő «vak» bombázást . . .

3. AMERIKAI LIBERATOR-BOMBÁZÓ, AMELYET A VADÁSZGÉPEK GÉPPUSKATŰZZEL VERTEK A FÖLDRE. Érdekes, hogy a gépszimbólum, a rózsaszínű kacsa, olyan «leereszkedő» mozdulatot végez, mintha hasonló és bekövetkezett cselekedetre biztatná a bombázót . . .

HÉTRŐL HÉTRE

V

Rá.

Segíteni!

Ez az első erkölcsi parancs, amely a gazdagot és a szegény embert egyformán kötelezi az áldozatkészségre, a megpróbáltatás súlyos napjaiban. Gyilkosok rohannak reánk a modern technika acélmadaraival s magyar életet és vagyont pusztítanak. Asszonyokat, leányokat gyermekeket temetünk s megtört szívű, szétszórt családok, mindenüktől megfosztottan, szótlanul várják a segítséget. Nincs kibúvó a becsületes kötelességteljesítés alól és senkisem háríthatja át az adakozást másokra, aki szerencsésen megmenekült a légi támadás borzalmaitól s tudja, hogy egy fekete napon ő is rászorulhat a magyar életközösség segítségére!... Nem oltalmaz meg senkit a lelkiismeret vádló szavától az egyszerű lustaság, feledékenység és kényelemszeretet, amely a régi világ hangján azt súgja, hogy adnék én szívesen, — ha eljönnének érte s nem kellene a pénz, vagy a természetbeni adomány postázásával bajlódnom... A bombakárosultak megsegítése éppen ott kezdődik, hogy százezrek elmenjenek a postára, megcímezzék az utalványt s feladják a pénzt, rendeltetési helyére. Ilyen a cselekvő magyar s ilyen kell legyen a magyar dolgozók óriási tömege, ha komolyan azt akarjuk, hogy a kötelességeket és a jogokat ne egyesek birtokolják ebben az országban, hanem a magyar nép összessége. Az átalakulás nagy folyamata végre megindult, a fejlődés utat tör a nemzeti munkaállam megteremtése felé, a kevesek helyett a milliókra terelődik a hangsúly s a régi, merev társadalmi formák szétlazulnak, de éppen az ilyen történelmi fordulat idején kell megmutassa a nép nagylelkűségét és összetartását a nemzeti közösség szerencsétlenül járt tagjainak védelmében. Segítse meg minden öntudatos magyar, anyagi tehetsége szerint a bombakárosultakat, abban a biztos tudatban, hogy nem utoljára fordul jószívéhez édesanyja, — a megsebzett Magyarország!...

Az új kormány

tagjainak húsvéti nyilatkozatait közölte az Esti Ujság s vitéz Rátz Jenő, vitéz Jaross Andor, Kunder Antal, Szász Lajos, Jurcsek Béla, vitéz Endre László és Baky László határozott, világos állásfoglalása, méltán keltett országos feltűnést. Új hang hív új útra minden magyart ezekben az átfogó megnyilatkozásokban s az új útat, bizony egyetlen államférfi sem ígéri könnyűnek. Az új kormányt a végszükség állította az országvezetés élére. Határtalan könnyelműség és esztelen uralmi játék vezette kátyúba az ország szekerét s csak lassan derül világosság mindarra, ami történt s amit a klikk urai, a nemzet szabadsága, függetlensége és fejlődési akarata ellen vétettek. Az egybefüggő okok és okozatok hosszú láncolata bénította meg a haladás erőit s most az elmulasztott reformmunka és a megengedett erkölcsi züllés következményei, a világháború legnehezebb korszakában jelentkeznek! Emberfeletti munka vár a kormányra s a magyar önvédelem követeli meg törekvéseinek fegyelmezett támogatását. Aki ma féreáll s kívülről szemléli a nagy erőfeszítést, aki csak bírál, de semmit sem cselekszik, aki türelmetlenül jussát követeli, most és azonnal, de a kisújját sem mozdítja meg a központi hatalom megerősítésére, annak fogalma sincs a hangosan dícsért nemzetiszocialista gondolatvilágról s hevesen hazafias üvöltözés közben az ellenségeinket segíti! A felelős magyar miniszterek és államtitkárok nyilatkozataiból kiderült, hogy óriási arányú szellemi szabotázs juttatta válságba hazánkat, amely megbontotta a lelki egységet, a zsidóbújtatásokon át táplálta a leghitványabb anyagiasságot, megakadályozta a szentesített törvények érvényrejuttatását és tudatosan terelte el a figyelmet a magyarság hálálos veszedelmeiről. Bombák tűzesőjében, a megmaradásunkért vívott harc előestéjén, a szociális igazság érvényesülésének első nagy próbájában, tiltakozunk minden szabotázs ellen, akárhogy is indokolják azt, mert a nemzeti építőmunkát nem lehet — zsidó módszerrel megindítani!...

Vitéz Imrédy Béla

az „Együtt" című vezércikkében, az Új Magyarság húsvéti számában írta az átalakulásról és a jobboldali erők felelősségéről a következő fontos sorokat: „Le akartuk bontani a válaszfalakat, hogy egy társadalmilag egységes nép vegye a maga erős és elhasználatlan kezébe a magyar sors intézését, a magyar hivatás beteljesítését. Fajunkat akartuk védeni, erősíteni és megszabadítani a rátapadt élősditől. Szociális igazságot akartunk, hogy végül munka és érdem szerint osztozzunk abban, amit együttes erővel szereztünk. Népi politikát akartunk, hogy végre mezőkön, erdőkön, ipari műhelyekben, boltok és üzletek hosszú sorában egészséges, önálló magyar kisegzisztenciák ezrei éljenek és virágozzanak családjaikkal. Mindez itt áll most előttünk, sokkal közelebb, sokkal foghatóbban, egy szinte meddőnek látszott ellenzéki politika követelményeiből gyakorlatilag megvalósítható reálpolitikai feladatkörré átváltozva. Vannak még akadályok? Hát persze, hogy vannak! De erős akarat, ügyesség, kitartás és főleg az egyetakarók összefogása átküzdheti magát az összes akadályokon. Mérhetetlen felelősség terhelné az új irány hívőit és harcosait, ha doktrinér elzárkózásban nem a fenntartás nélküli együttes munka útját keresnék. Nem vagyunk olyan gazdagok sem meggyőződéses, sem tehetséges emberekben, hogy pazarlóan bánhatnánk ezzel a legértékesebb emberanyaggal. És különösen nem pazarolhatjuk el egymás ellen való céltalan viaskodásokban. Persze, ennek az összefogásnak azután igazán egy új Magyarországot kell eredményeznie. Egy erkölcsösebb magyar világot, amelyben az erkölcsi tőkéknek becsületük van. A hatalommal szemben folytatott küzdelem igazoltsága egyike azoknak az erkölcsi tőkéknek, amelyeknek tiszteletbentartása nélkül nem épülhet fel egy új rend. Vannak idők, mint a maiak, amikor az óvatos mértéktartás erénye, még ha sokkal többen gyakorolták is, a rangsorban hátrább áll. Egyezzünk meg csendesen ebben s inkább nézzünk együttesen arra, hogy a sodródók és belső meggyőződésüket minden fordulatkor revideálók ne csúszhassanak bele az összefogás palástja alá, egyéni, vagy csoportérdekeik szánalmas védelmi kísérletében. Elég volt a gerinctelenségből, elég volt abból a kényelmi szempontból, hogy a gerinctelenek jól szolgálnak ki. Legyen több becsülete a nyílt, őszinte ellenfélnek, mert azt a becsületességén keresztül meggyőzhetjük. Meggyőzhetjük, ha belátja, hogy jót akarunk — és mert jót akarunk, meg is fogjuk győzni. A nyárspolgári életszemlélet elmúlásra volt ítélve és ez most nyilvánvalóvá vált. Egy új, harcosabb, áldozatosabb közösségi szellem építi az új világot. A mi összefogásunknak is csak úgy van értelme, ha valóban új Magyarországot alkot. Olyat, amely nemzeti sajátosságainak megőrzésében és kifejlesztésében, társadalmi kiegyensúlyozottságában, erőinek bevetésében, erkölcsi tartalomban és korszerűségben megállja a versenyt mindazzal, amit a népi, nemzeti szocialista mozgalmak más országokban építettek..."

Megdöbbentő

a sárga csillag buja virítása a fővárosutcáin! Akármerre nézünk, mint ritka kukoricásban a napraforgók, úgy fénylenek össze sűrű foltokba a vadonatúj jelvények a ruhákon s csak most látja igazán a magyar, hogy milyen tömérdek zsidó él Budapesten... Számokat tudtunk s megközelítőleg pontos adatokat, de az értelem valahogy halványabban fogja fel a tényeket, mint a két látó szemünk. A rideg statisztika ráelevenedett a kövezetre... Az elképzelt veszedelem elénkbe állt az utcasarkon... A titokzatos, rejtelmes és ördögien okos földalatti politika, a pénz és a rágalom hadjárat, a párnázott ajtók mögötti összeesküvés és az érthetetlenül megbámult sajtórohamok titka, pillanatok alatt megoldódott, amikor a zsidó térfoglalás vezérkarának óriás seregét, sárgacsillagosan leplezte le a budapesti utca. Milyen könnyű volt azelőtt kigúnyolni és rémlátóknak, naiv embereknek beállítani a zsidókérdés megoldását sürgető harcosokat! Milyen egyszerű volt sunyi ravaszsággal kérdezgetni, hogy hol van hát az a sok zsidó? Micsoda beszéd! — üvöltöttek Izrael népének fajvédői. Egyforma emberek vagyunk s demokratikus felfogásunkat „a józan magyar nép", „a munkások, parasztok és értelmiségek" támogatják, fajra és vallásra való tekintet nélkül. A zsidó összetartás mese és az antiszemiták kitalálása... Igy harsogtak a szemfényvesztő propagandisták s a jószándékú magyar jámboran körülnézett s azt mondta, hogy tényleg nem lát semmi különöset... Az utcákon csak a kaftános és pajeszes galiciai tünt fel zsidónak, mert a borotváltizraeliták hada beleveszett a néptengerbe. Sehol sem álcázta magát a zsidó olyan művészettel, mint Magyarországon!... Az első csatát a névmagyarosítás gyeplőtlen megengedésével veszítettük el: — az egykoronáért vásárolt név volt az első álarc, amely mögé kulturális életünk megrontói s az urasra gömbölyödött gazdasági piócák meghúzódtak, immár „hazafias" mineműségükben. Címekből, rangokból szőtték a zsidók a második álarcot s a mult nyomainak gondos elföldelésével, már amúgy törzsökösen billegtek a magyar társadalomban. S az álcázó divat terjedt lefelé. A harmadik álarc hatalmas tömegek idegességét próbálta feledtetni: lelógó bajúszú dzsentrinek, szolid kispolgárnak, hanyag úrifiúnak, soffőrnek, átmeneti kisgazdának s bánatos anarchista munkásnak maszkirozott zsidók szaladgáltak a pesti aszfalton, de kifelévaló tarkaságuk közös lelkiséget s rokonszakmai foglalkozást rejtegetett... A sárga csillag első napjaiban a régi álcázás és az új jelvény rikító ellentéte felejthetetlenül rajzolódott a pesti utca arculatára... Kár, hogy nem láthatta sok millió magyar ezt a váratlan bemutatkozást. Mert később máskép lesz. Lehullanak az álarcok s a sárga csillaghoz hozzáigazodik Juda népe, — a fölöslegessé vált és céltalan alakoskodás nélkül...

DR. VITÉZ KOLOSVÁRY-BORCSA MIHÁLY, a Magyar Sajtókamara elnöke, akinek fontos szerep jut a magyar sajtó és közvélemény irányításában

KISS ENDRE DR. az új közellátási államtitkár. 1934-től négy éven át Kecskemét polgármestere, majd főispánja volt, s ebből az állásából nevezték ki 1941 januárjában közellátási kormánybiztossá. Régi jobboldali politikus

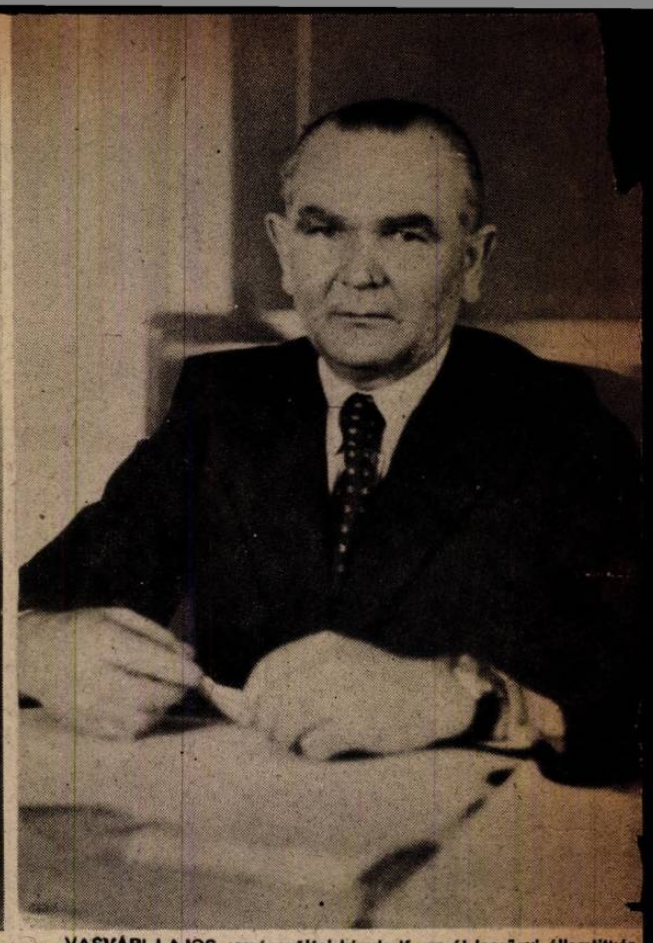

VASVÁRI LAJOS országgyűlési képviselő, az új iparügyi államtitkár

BUDAPEST KERÜLETI MEZEI BAJNOKSÁGA

Indulnak a szeniorok

A sziget sétányain halad a mezőny (Német, Kelen és Hires a sorrend)

A Budapest bajnok MAC csapat: Farkas Mátyás az edző, Német, az egyéni győztes, Gyergyói, Izsó, Garai és Kálmánfi

Magyar

BUDAPEST A DÁVIDCSILLA

DÁVID JELVÉNYE nem szégyen az orthodox zsidónak. A Dob-utcában büszkén hordják a megkülönböztető jelvényt

A KÉT JELVÉNY EGYÜTT...

AKIT NEM ZAVAR A MEGKÜLÖNBÖZTETÉS

SPLÉNY ISTVÁN BÁRÓ, akit a kormányzó kereskedelmi államtitkárrá nevezett ki. Az új államtitkár három éven át a külkereskedelmi hivatal elnöke volt. Kiválóan képzett gazdasági szakember, aki tapasztalatait előnyösen érvényesítheti új őrhelyén

A SOPRONI ZSIDÓK KIŰZETÉSE 1526-BAN

Kapossy György festőművész alkotása azt szemléteti, hogy a mohácsi vész évében már törvényes úton távolították el Sopronból a zsidókat

Képiradó

FELTŰNÉSÉNEK NAPJÁN

KI RAJZOLTA? A csillagviselő tájékozódik, hogy kinek a keze alól került ki Budapest legírissebb bolsevista-ellenes plakátja. Vajjon miért érdekli?

EGY KIS ÜGYESSÉGGEL el lehet takarni a Mogendovedet is...

NÉZZE, KOLLÉGA ÚR... Egy csillag nem a világ. Az ember megszokja és nem fáj

A „CSILLAGOS" UTCA. Most látni csak: mennyien voltak a magyar fővárosban Izrael fiai

KISSÉ FÁJDALMAS és sértődött arccal hordják még egyelőre az „előkelőbbek" a szokatlan csillagot. Ők jobban szerettek asszimiláltaknak — látszani...

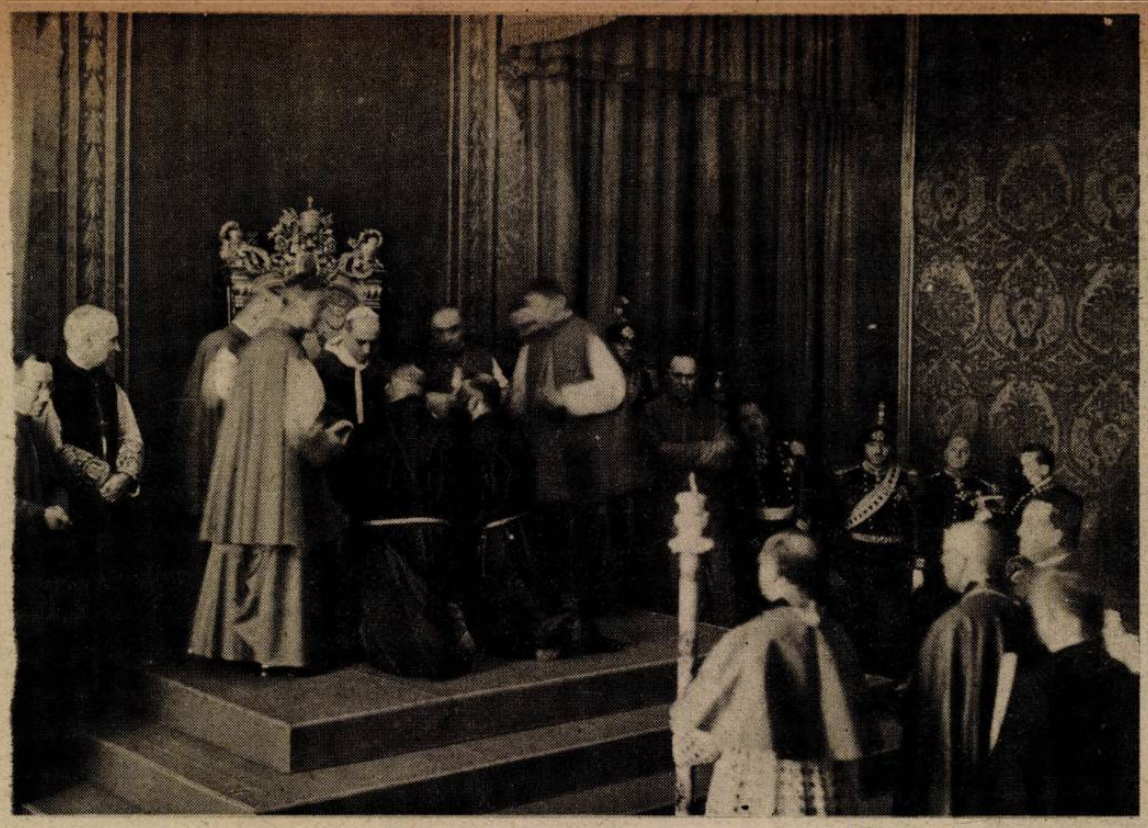

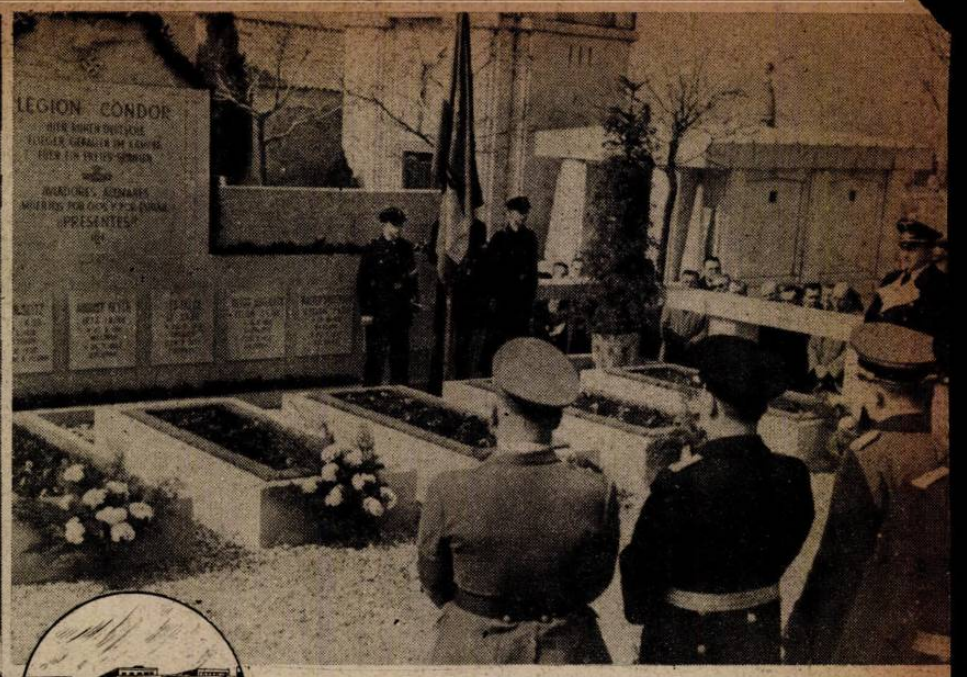

Német katonai küldöttség koszorúzta meg a spanyol fővárosban a Condor-légió hősi halottainak emlékművét

VILÁG

Vatikán: XII. Pius pápa ünnepélyes külsőségek között adta áldását a Kínából Rómába érkezett misszionáriusokra

↑

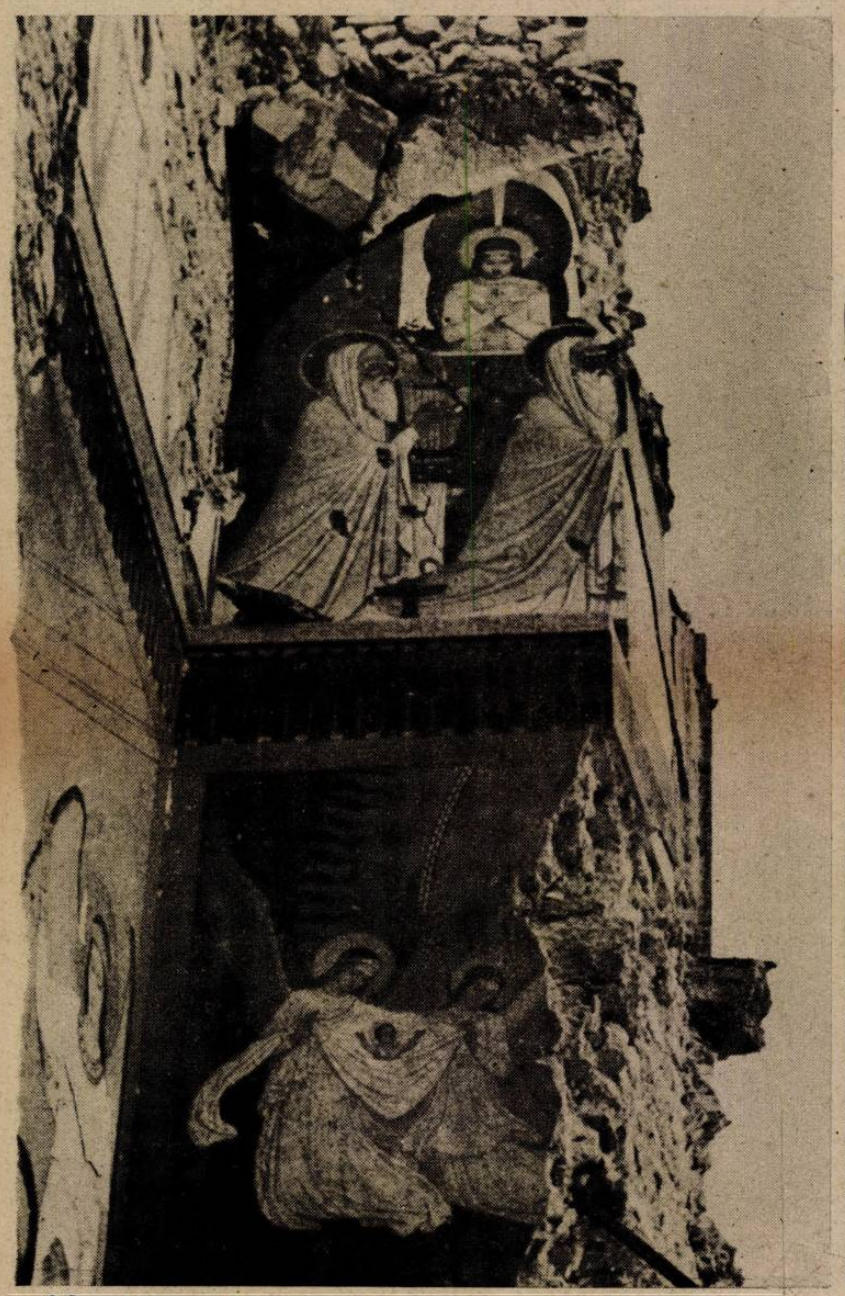

Herbert Backe közélelmezési és mezőgazdasági államtitkárt birodalmi miniszterré nevezte ki a német nép vezére. 1896-ban a kaukázusi Tiflisben született, német szülőktől. 1914-ig orosz gimnáziumba járt, majd Pétervárra menekült, ahonnan Németországba jutott. Volt szénmunkás, esztergályos, majd letette az érettségit. 1931-ben lett nemzetiszocialista képviselő s 1933-ban birodalmi biztossá nevezték ki

Montecassino: A bencések ősi kolostorából ilyen szomorú romok maradtak az angolszászok barbár támadásai után...

Chios: Rádiókép a Wiril nevu svéd vöröskeresztes hajóról, amelyet az angol bombázók megtámadtak a kikötőben. Bizonyosan most is arra hivatkoznak majd, hogy »rosszak voltak a látási viszonyok« és nem vették észre a gőzös jelzését...

↑ Nemcsak Montecassino klastromát rombolták le a demokráciák légi gengszterei... A római szerzetesházak is megszenvedték a »felszabadítók« látogatásait s az ősi műemlékek itt is sorra rombadőlnek. Legutóbb a világhírű Porta Ostiense kapott találatot.

Amsterdam: Megszervezték Hollandiában a népjóléti szolgálatot, amelynek középpontjában, német mintára a jövő boldogságának hordozói: az anya és a gyermek állnak. A németalföldi városok és falvak utcáin ma mindenütt ilyen falragaszok hirdetik az anya és gyermek kultuszát

Krakkó: A „Sevillai borbély" előadásával nyitották meg a lengyel népszínházat, a német katonai és polgári hatóságok vezetőinek jelenlétében

Marcell Deat, a francia jobboldali politika legmarkánsabb egyénisége átvette a munkaügyi minisztérium vezetését s első megbeszélését tartja munkatársaival

Göbbels birodalmi miniszter személyesen ellenőrizte a német főváros kibombázott lakóinak elhelyezését és ellátását a legutóbbi terrortámadás után

ÚJSÁG

Tokió: Phibow, Thaiföld miniszterelnöke a japán fővárosban meglátogatta a német nagykövetet (Rádiókép)

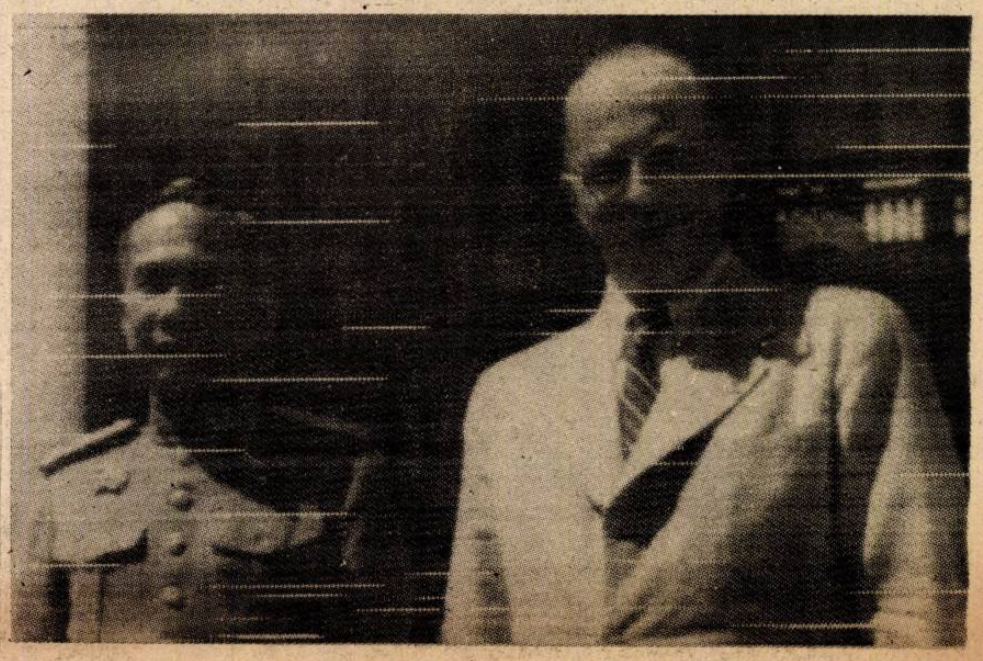

A hindu férfiak nagy tömegben jelentkeznek a hazájuk felszabadításáért folyó harcra, Bose nemzeti hadseregének zászlaja alá

„Ki akar ilyen csinos társaságban dolgozni?" Az amerikai lapok ezt a képet közlik mostanában, hogy a gőgjök csábító jelenlétével toborozzanak új munkaerőket a hadiüzemeknek... Igaz, hogy ha a műhelyekben a fleppereket ölelgetik, — nehezen készül el a repülőgép!

A Vezuv lángot, füstöt és lávát ontó krátere. A vulkán még egyre működik és a hegy oldalán épült falvakat egymásután kell kiüríteni az izzó láva fenyegetése miatt

1. EGY PILLANTÁS a zárt udvarra, amelynek magas falai mögött a borzalmak lejátszódtak. Jól látni a mészsirt a fal mellett

5. KÉT KAZÁN a ház alagsorában. Ezekben égette el Petiot doktor a halottak megmaradt testrészeit, ha a meszesgödörben nem enyésztek el egészen...

Párisi riport a

Egész Franciaország rendőrsége hajszolja Petiot doktort, a párisi tömeggyilkost, aki legkevesebb 27 nőt és férfit ölt meg a Rue Lesueur 21. számú házban berendezett „laboratoriumában". A csendes utca lakói nem is sejtették: milyen borzalmak játszódnak le a magas kőfallal körülvett, elegáns épületben, amelynek ablakredőnyei mindig zárva voltak. Néha megjelent a kapuban egy „munkás" — maga Petiot, — háromkerekű tricklijén oltott meszet hozott, olykor, — leginkább alkonyat tájon, — magános nők és férfiak csöngettek a bejáratnál, de ezeket a látogatókat senki se látta többé távozni... Petiot doktor olyanokat szemelt ki áldozatul, akik Franciaországból szökni akartak és ékszerük, készpénzük volt. Azzal csalogatta őket a Rue Lesueur-i házba, hogy onnan indulnak majd Délamerikába. A gyilkosságok elriasztó tömege hosszú ideig azért is nem derült ki, mert az áldozatok azzal távoztak lakásukról, hogy nem térnek többé vissza, kivándorolnak. Ingóságaikat, értékeiket aztán Petiot vette magához, aki így minden valószínűség szerint óriási összeggel és rengeteg értékkel zsebében bújdosik az igazságszolgáltatás elől.

2. CSINOS PERZSABUNDÁBAN jelent meg Petiotné a rendőrség idézésére az igazságügyi palotában. Fia támogatja, — ő maga körül se akar nézni...

3. SEMMIRŐL SE TUDOK! Petiotné és fia az igazságügyi palotában, kihallgatás közben. A riadt kétségbeesés tükröződik az orvos feleségének arcán...

4. AZ ELSŐ KIHALLGATÁS UTÁN... A tömeggyilkos felesége és fia detektívek kíséretében helyszíni szemlére indulnak a borzalmak házába. Az asszony eltakarja arcát a fényképezőgépek elől

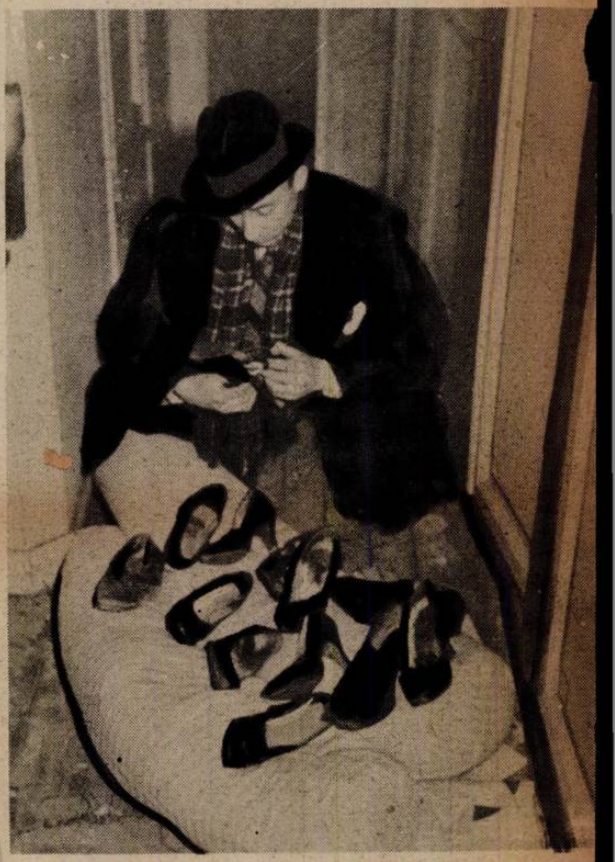

6. NŐI CIPŐK, amelyeket a Rue Lesueur-i házban, különböző helyekre elrejtve megtaláltak a rendőrség emberei

7. AKNA A MESZESGÖDÖRHÖZ... A tömeggyilkos ezen a nyíláson ereszette le a feldarabolt holttesteket a meszesgödörbe

8. CSONTMARADVÁNYOK a meszesgödörben... Az utolsó áldozatok testemei mellett ott áll a kerékpárhoz kapcsolható teherszállító alkalmatosság, amelyen Petiot, munkásnak öltözve a meszet szállította

9. A KÉMLELŐABLAK... A fehér ajtó közepén, szem-magasságban keskeny nyílást vágott Petiot. Ezen keresztül figyelte a lekötözött és injekcióval elkábított áldozatok haláltusáját

10. CSUPA BÚNJEL MINDEN a Rue Lesueur 21. számú házban. Ezzel a kötéllel tette mozdulatlanná a gyilkos Petiot a „rendelőbe" csábított asszonyokat

tömeggyilkos Petiot bűnügyéről

11. A HELYSZINI SZEMLE UTÁN... Petiot felesége elájult, mire végigvezették a titkok és iszonyatok tanyáján, s Ila is eltakarja szemét, hogy ne kelljen látnia a falakat, amelyek között a borzalmak lejátszódtak

13. A TÖMEGGYILKOS FIATAL FELESÉGE... Madame Petiot kétségbeesetten tagadja, hogy tudott volna férje bűneiről

14. PETIOT, akit egész Franciaország rendőrsége hajszol

12. KOPORSÓT HOZNAK KI a titokzatos házból... Az egyik női áldozat kétfelé vágott testét rejti a fekete rendőrségi koporsó

15. A SÓGOR és a feleség, detektiv karján távoznak a kihallgatásról. A rendőrség gyanúja szerint a sógornak tudnia kellett Petiot bűnéről

AZ ÓVÓHELYEN... Az éjszakai támadás alatt asszonyok és gyermekek szorongtak az aláducolt pincékben, hallgatva a magyar és német tűzérség ágyuinak szavát s a bombák távoli robbanását. Elszánt nyugalom tükröződik az arcokon, — Budapest egész lakossága bátran állta ki a kegyetlen tűzkeresztséget...

↑ MEGRENDÍTŐ LÁTVÁN Az otthon, amelynek fala rombolása nyomán feltá csillár alatt, a kerek asz a kis közösség... Most

A LEVEGŐ TERRO

Emberi hajlékok omlottak össze, életeket oltott ki a váratlanul lecsapó halál, évtizedek szorgos munkájával gyüjtött kis vagyonok váltak semmivé egy pillanat alatt, — Budapest fölött megjelentek a levegő kalózai, akik az európai szárazföld megszámlálhatatlan városa és faluja fölött szereztek már gyakorlatot arra: hogyan kell elpusztítani a békés lakosság szorgalmának gyümölcseit, miként kell és lehet legyilkolni az ártatlan gyermekeket, anyákat, rommá dúlni a kórházakat és templomokat, szenvedést, tüzet és acélt vinni oda, ahová a háború érccsizmái nem tiportak még sebeket...

Hétfőn, — április 3-át írtunk és sohase felejtjük el ezt a dátumot, — talán az első derüs tavaszi nap délelőttién felüvöltöttek Budapest szirénái, hogy rövid idő mulva csaknem elérhetetlen magasságban megjelenjenek a Duna páratlan szépségü városa fölött az amerikai terrorpilóták s válogatás nélkül zúditsák alá gépeik bombaterhét. Itt vannak képekben a dokumentumok, hogy miféle hadicélpontokat kerestek s hogyan céloztak azzal az eszközzel, amelyről hetykén hirdetik, hogy a világ legtökéletesebb célzókészüléke. Munkásházak omoltak össze értelmetlen romokká, bérpaloták csuklottak a földre, hogy ne maradjon belőlük más, mint szétszaggatott acéltraverzek, betonoszlopok káosza, csupa kisember vált hajléktalanná, a dolgozó ember, akinek állítólag a szabadságot akarják hozni az angolszász demokráciák. Most megtanulta mindenki: micsoda szabadság lehet ez, amit így mutatnak meg s milyen lenne a gyakorlatban...

A SEGÍTÉS ÉS EGYÜTTÉRZÉS csodálatos példáit mutatta meg Budapest népe a terrortámadás után... Fáradhatatlan leventék, diákok segítettek a szomorú romok eltakarításában a légoltalmi szolgálat alakulatainak

EZ IS LAKÓHÁZ VOLT, — NEM HADIÜZEM... Honvédeink együtt végzik a mentés sürgős munkáját a fiatal leventékkel. A romok alatt élnek az épület lakói, sietni kell!

AMI MEGMARADT... A szegény munkáscsalád a terrortámadás után összeszedi a háztartás épségben maradt tárgyait. Egy élet szorgalmával gyüjtött javak pusztultak el itt is...

SZÉTSZAKÍTOTT BÉRHÁZ... ött egy boldog család élt, a bomba tkait a világnak. A félig letépett egy órával előbb még együtt éjt éktalanná válva ki tudja, hol lelnek edelet?

A MENTÉS ELSŐ PERCEI... A légoltalmi szolgálat acélsisakos, azbesztruhás alakulatai az életveszéllyel semmit se törődve behatoltak a romok közé, hogy mentsék, ami élet és vagyon még menthető

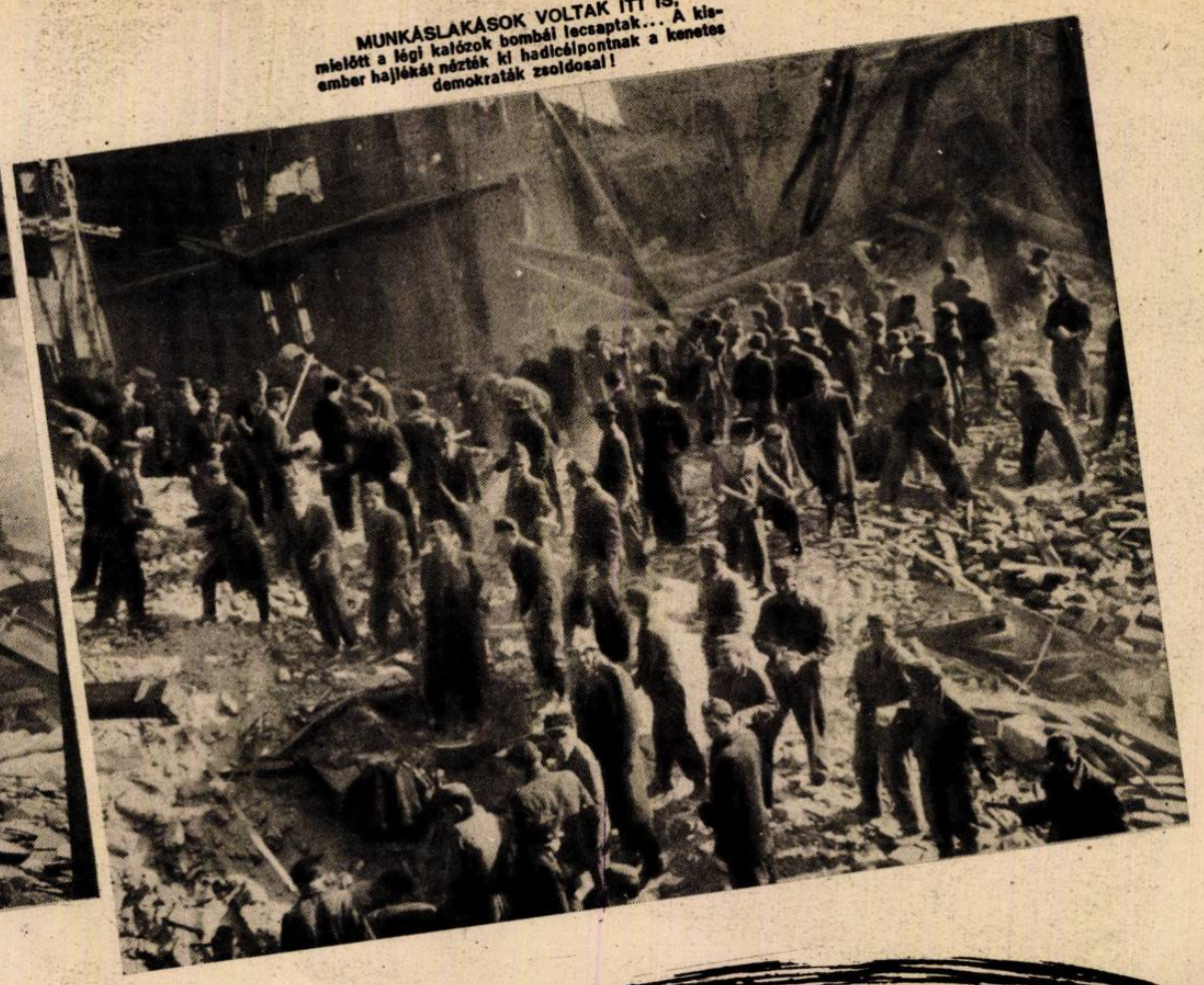

MUNKÁSLAKÁSOK VOLTAK ITT IS, mielőtt a légi kalózok bombái lecsaptak... A kisember hajlékát nézték ki hadicélpontnak a kenetes demokraták zsoldosai!

ORISTÁI BUDAPEST FÖLÖTT

éjszaka sötétjében megint rátörtek a városra a levegő kalózai. Izzó, vad világ borította el az égboltot, s hullott a légiója, — megint csak célzás nélkül, agyon is kiszámított pontossággal a pesti ák munkás lakótelepeire...

vászt és szerencsétlenséget hozott a két madás, de megmutatott valami biztatót asztalót is: ennek a milliós városnak t és férfias elszántságát. A testvériség-gítő készségnek, önfeláldozó bátorságan példáit láttuk az angolszász bombágjelenése után, ami büszkeséggel tölthet den magyart. A megpróbáltatás eggyé olta a tömegeket s ma mindenki érzi orsa nem játéka a véletlennek, mert áll, mint a csatatéren a bajtárs, a tizedik, századik és milliomodik magyar. nttá vált Budapest, a háborús hadszintér arcvonal minden poklon keresztül a net akarja, s mert hittel akarja, el is rni.

német és magyar bajtársiasság eposzát megírni abból, ahogyan a terrortámadás sában együtt fáradozott a magyar légia Luftwaffe vadásza, a földi elhárítás s a mentés munkájában a germán s, kipróbált SS-harcos, a magyar és a tűzkeresztséget megszerzett .

tvány dolog volna azt mondani, hogy k ennek az embertelen támadásnak, de kalózok megjelenése mégis jó volt ogy számot vethettünk magunkkal s ttük: nem vagyunk gyengék, védtelenek pestnek is van férfias szive...

LEVENTÉK SEGÍTENEK az összeomlott ház romjainak eltakarításánál. A „hadicélpont" itt is a békés emberi hajlék volt a levegő gengszterei számára!

FOLYTATÁS A TÚLOLDALON

KÉT KÉMÉNY jelzi a füstölgő romok közt, hogy hol volt a Szent László kórház egyik pavilonja... A ledobott bombák Budapesten is különös módon a kórházak és iskolák területén értek földet. Bizonyára nem véletlenül!

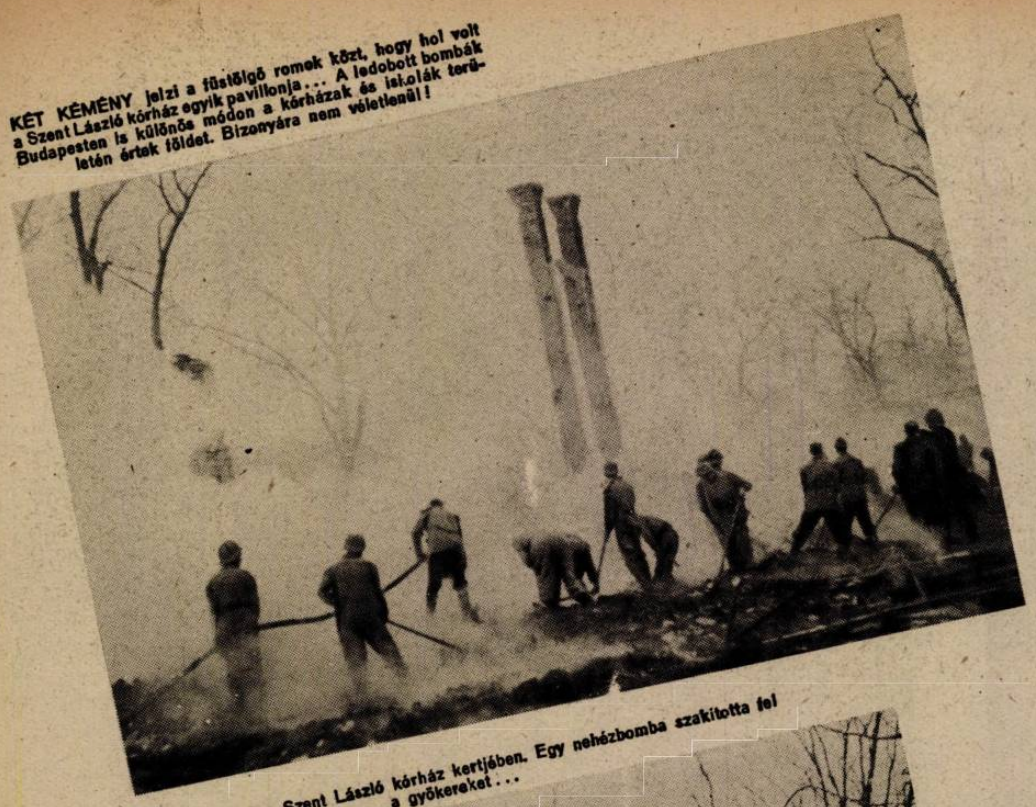

KITÉPETT FÁK a Szent László kórház kertjében. Egy nehézbomba szakította fel a gyökereket...

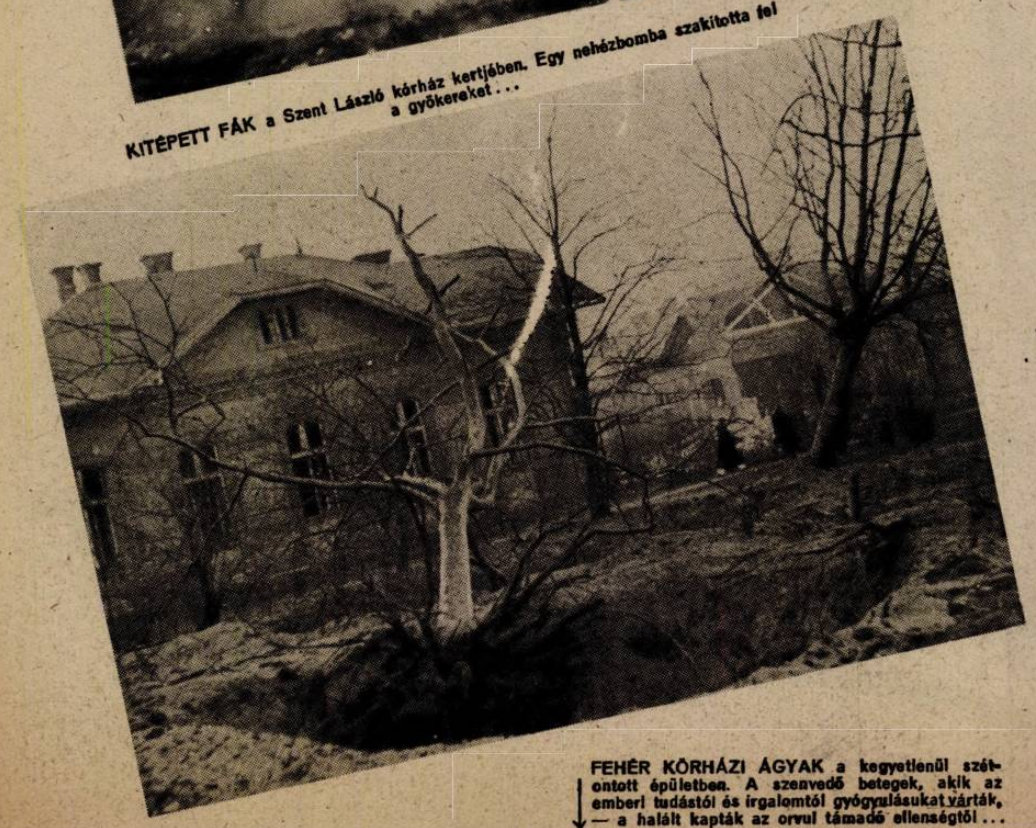

ÁRTATLAN ÁLDOZATOK! A Szent László kórház betegei, akiket megöltek az amerikai bombák... Haláluk az égre kiált és örökre megbélyegzi az embertelen hadviselési módot, amely válogatás nélkül gyilkol!

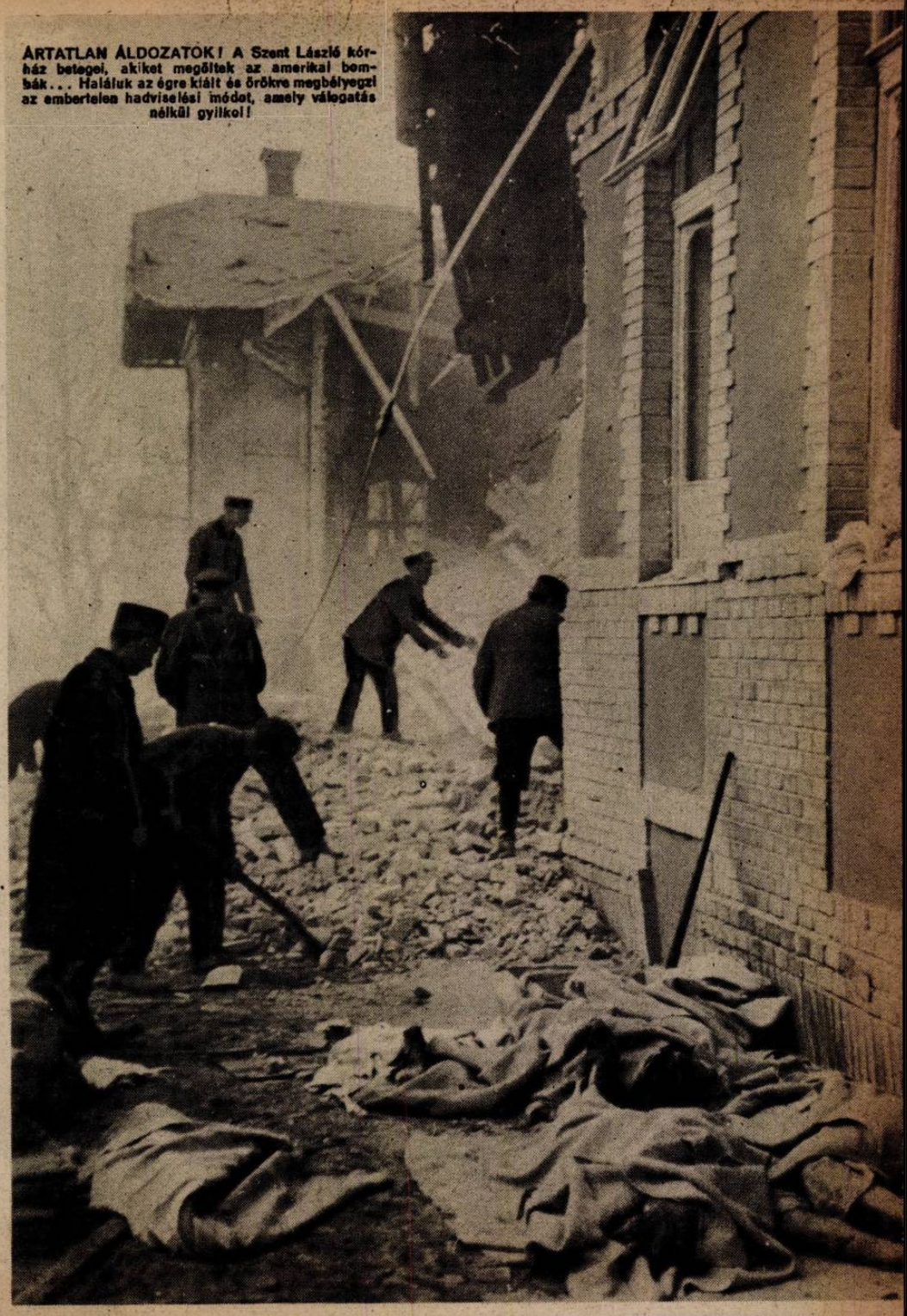

FEHÉR KÓRHÁZI ÁGYAK a kegyetlenül szétontott épületben. A szenvedő betegek, akik az emberi tudástól és irgalomtól gyógyulásukat várták, — a halált kapták az orvul támadó ellenségtől...

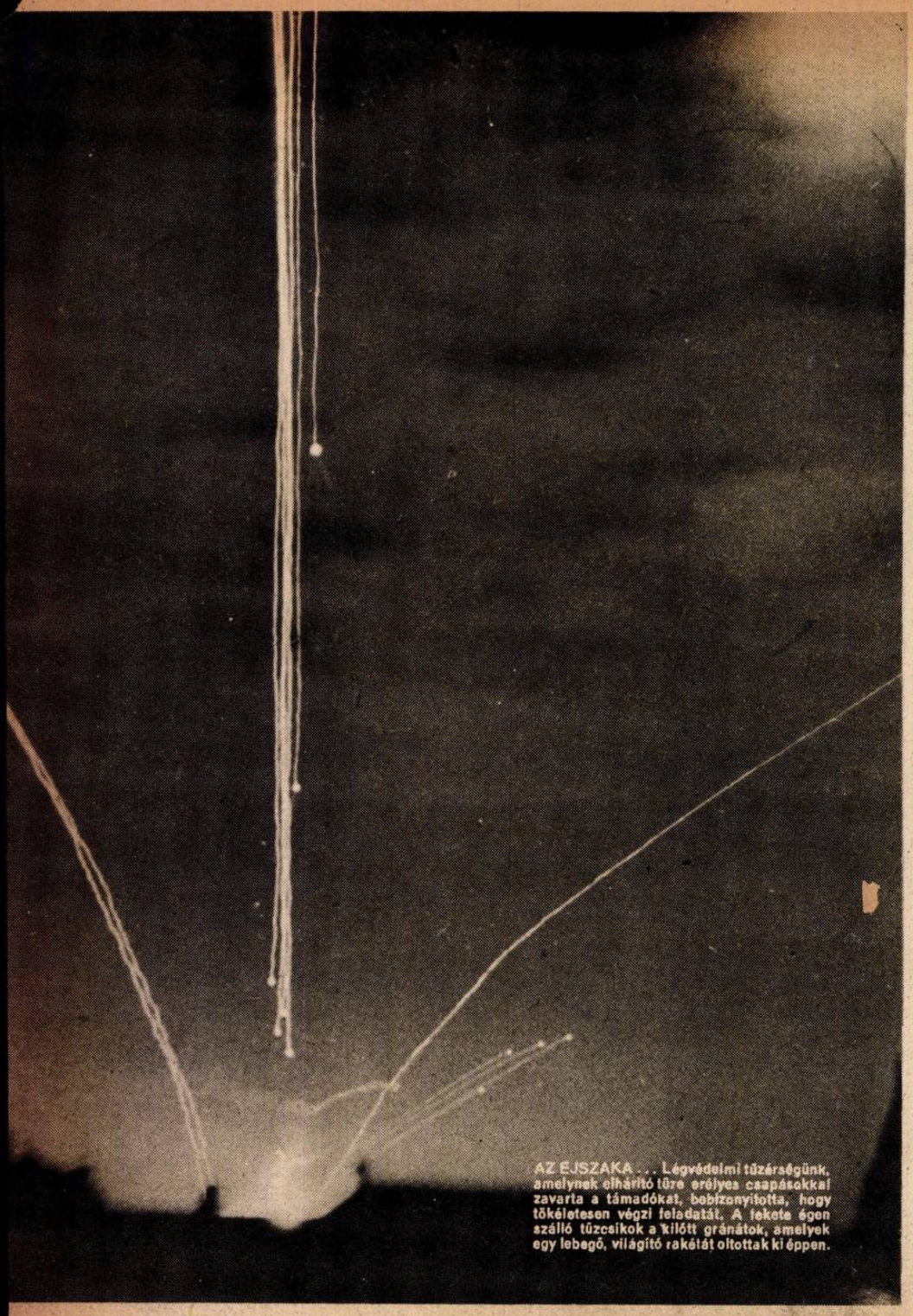

AZ EJSZAKA . . . Légvédelmi tüzérségünk, amelynek elhárító tüze erélyes csapásokkal zavarta a támadókat, bebizonyította, hogy tökéletesen végzi feladatát. A fekete égen szálló tüzcsikok a kilőtt gránátok, amelyek egy lebegő, világító rakétát oltottak ki éppen.

A MAGYAR ÉS NÉMET FÖLDI ELHÁRÍTÁS tűzijátékot vont az égre a hétfő éjszakai második terrortámadásnál.

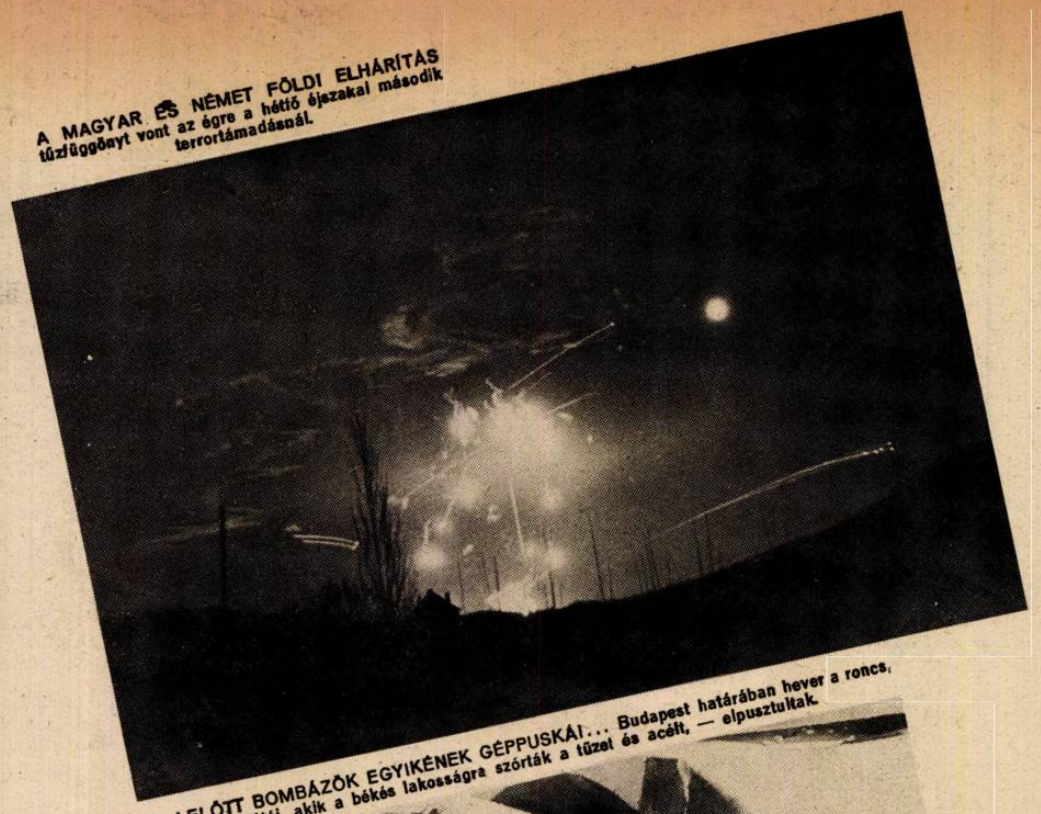

A LELŐTT BOMBÁZÓK EGYIKÉNEK GÉPPUSKÁI... Budapest határában hever a roncs, pilótái, akik a békés lakosságra szórták a tüzet és acélt, — elpusztultak.

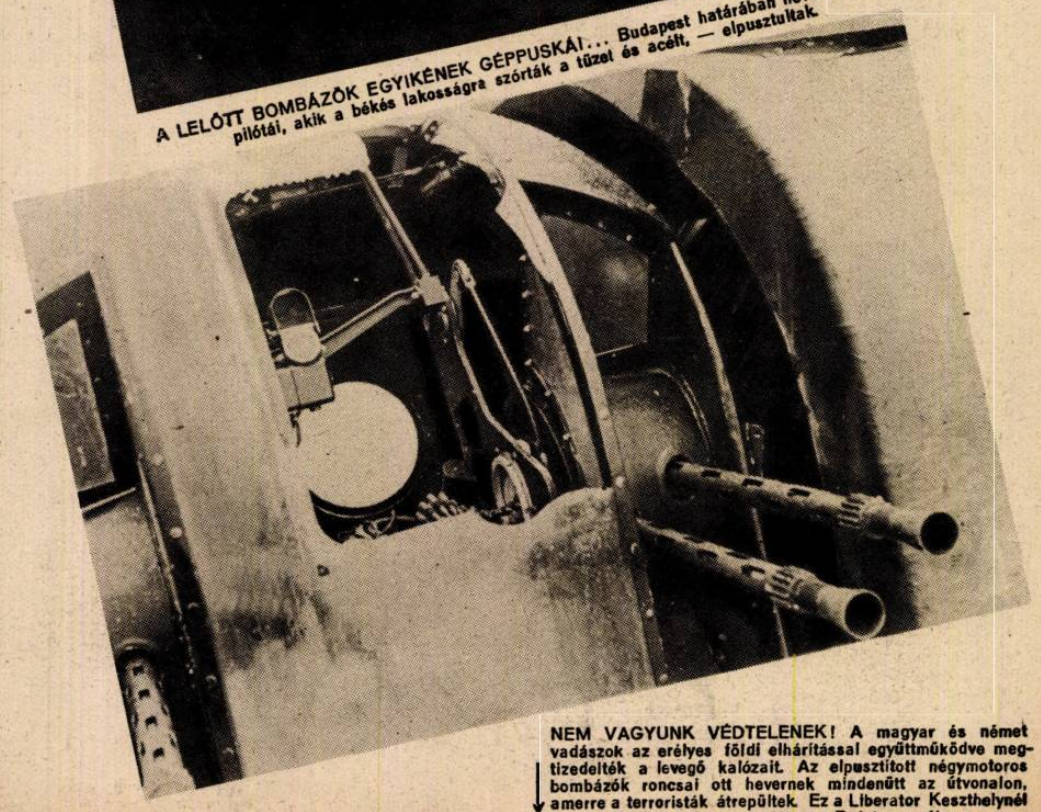

NEM VAGYUNK VÉDTELENEK! A magyar és német vadászok az erélyes földi elhárítással együttműködve megtizedelték a levegő kalózait. Az elpusztított négymotoros bombázók roncsai ott hevernek mindenütt az útvonalon, amerre a terroristák átrepültek. Ez a Liberator Keszthelynél hullott szárnyaszegetten a Balaton vizébe.

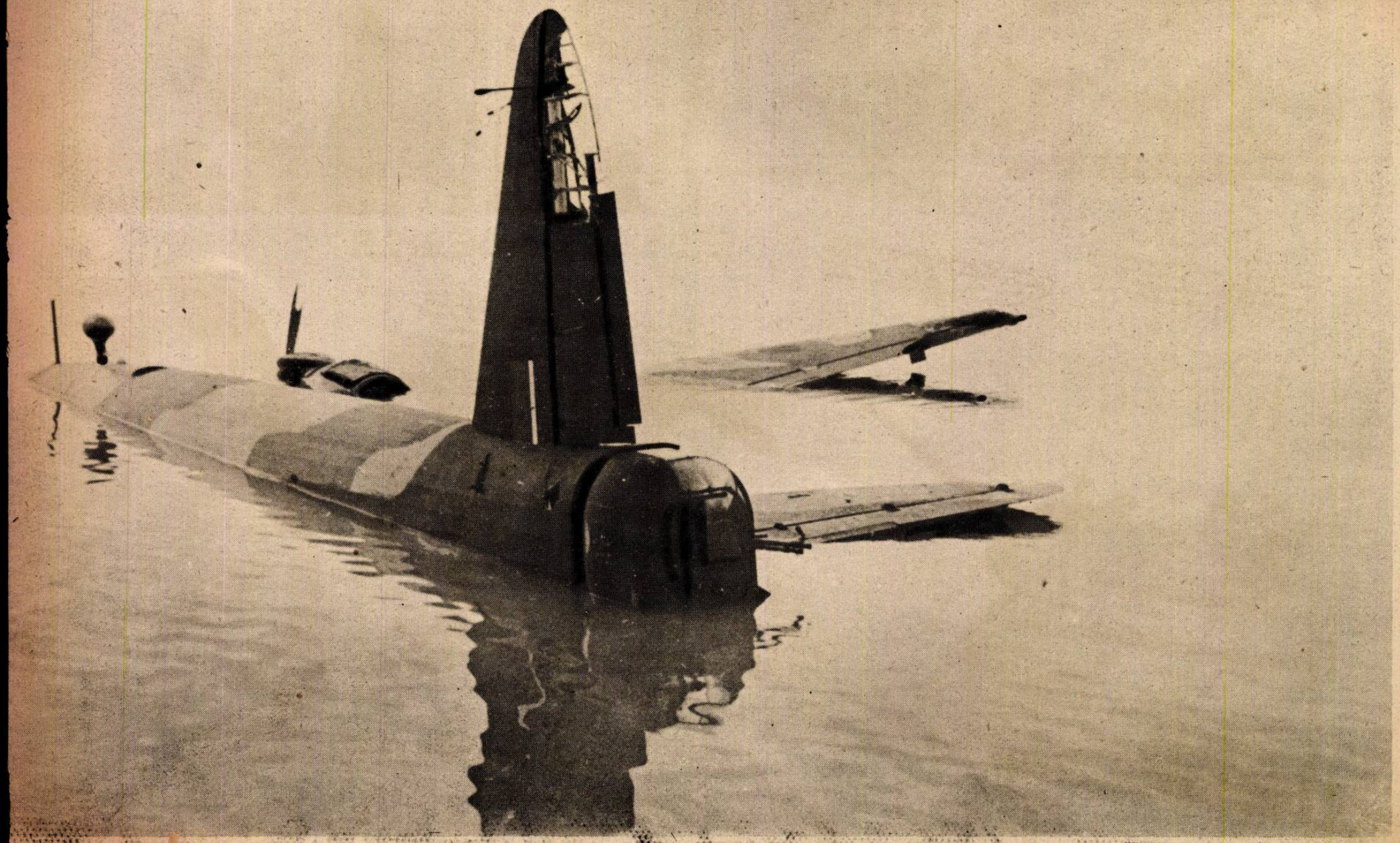

KESSELRING VEZÉRTÁBORNAGY meglátogatta a cassinoi arcvonal csodálatos hősiességgel küzdő csapatait. Mellette a tölgyfalombos Heidrich altábornagy áll, az ejtőernyős vadászhadosztály parancsnoka

ÉGŐ TEHERAUTÓK egy angol szállítókaravánból. A lőszeres ládák egymás után repülnek a levegőbe — s az első vonalban hasztalan várják az utánpótlást...

Cassinotól

GRÁNÁTOSOK... Három éjjel és három nap tartó harc után megérkezett a leváltás. A pontini mocsarak közt esőben, sárban, az ellenséges tűzben szilárdan kitartottak, — most pár órai pihenés következik

VISSZAVERT PÁNCÉLOSROHAM UTÁN a cassinoi csatatéren. A német gránátok megsemmisítő ereje vérbe fojtotta a támadást, már a fő védelmi vonalak előtt

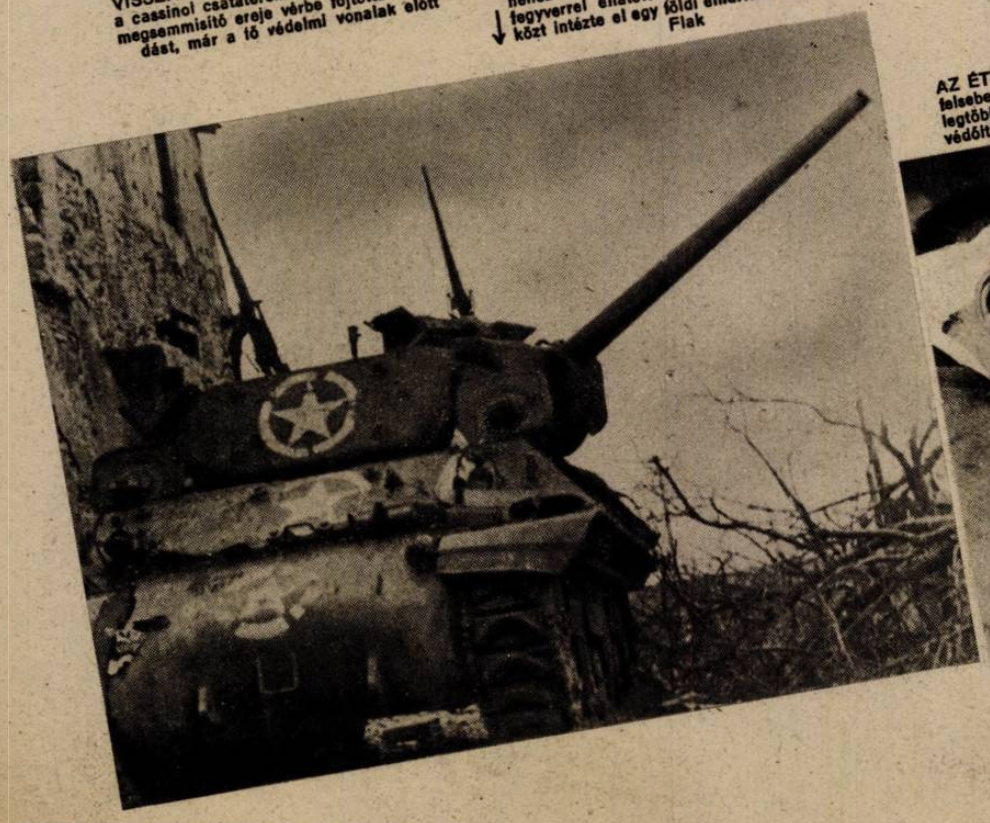

ÖTÁGÚ CSILLAG a jelvénye az amerikai nehéz harckocsinak is... Ezt a sokféle fegyverrel ellátott példányt Aprilia házai közt intézte el egy földi elháritására bevetett Flak

AZ ÉTVÁGYNAK NEM ÁRTOTT a gránát repeszdarab, amely felsebezte a német ejtőernyős vadász homlokát. A hadikórházba legtöbb sebesült nem is akar visszamenni: Cassino dicsőséges védőit a tűz és acél bajtársiassága fűzte össze egymással...

PIHENŐNAP APRILIÁNÁL... A vaskeresztes őrmester nyugalmas kvártélyt talált egy elhagyott kiserődben →

LÁNGOL A FÖLD! Német nehéztűzérség gránátokkal árasztja el az ellenséges állásokat. A pergőtűz után pedig megindul a gyalogság, hogy rohammal befejezze az akciót

Nettunoig

NEM TÚL KÉNYELMES a szállás, de a sziklák biztonságot nyújtanak az üteg legénységének..

ÓRÁKHOSSZAT TART AZ ÚT, míg egy-egy nehéz sebesültet a csaknem járhatatlan terepen a biztonságos tábori kórházba szállítanak az egészségügyi szolgálat önfeláldozó katonái

ANGOL KATONÁK fáradt csapatát kísérik a cassinoi arcvonalból a fogolygyűjtő táborba

TÁVOLSÁGMÉRŐK pontos adatokat telefonálnak az első vonalból az ütegnek a pergőtűzhöz

↑ BEVONULÁS RÓMÁBA. — német fegyverek között. Az amerikai katonáknak azt ígérték, hogy karácsonykor már az örök városban lesznek, mint babéros győzők... Husvétra ugyan beteljesült az ígéret, de csak egyik fele: — fogolycsapatok beláthatatlan hosszú oszlopaiban marsolva valóban megláttak Rómát...

MODEL VEZÉREZREDES személyesen ad utasitást egy szovjet utánpótló-támaszpont bombázására

BUSCH VEZÉRTÁBORNAGY, egy hadseregcsoport parancsnoka szemlére érkezett a narvai arcvonalra

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

Pszkovtól délre, a rohamra hajszolt szovjet gárdahadosztályok a hirtelen megint téliesre fordult, kegyetlen hidegben három nap alatt *nyolcezer halottat vesztettek s a támogatásukra bevetett páncélos hadosztályokból kereken 172 nehéz harckocsi pusztult el a német védelem állásai előtt ugyanez idő alatt...* A német hadijelentés mindig megbízható adatai mondják ezt s mutatnak rá arra is, hogy Cserkasszinál, vagy Vitebszk térségében a harmadik offenzivához már nincs elegendő tartaléka az itt vezénylő vörös tábornokoknak, sem emberben, sem anyagban! Nagy Oroszország se kimeríthetetlen forrás, amelyből a könyökig véres moszkvai megszállottak az idők végezetéig mertíhetnek hatalmi céljaik számára ágyútölteléket. A semleges svájci vélemény szerint *naponta mintegy tizenegyezer ember a szovjet véres vesztesége. Ennek a kegyetlenül nagy számnak tekintélyesebb hányada a halottakra esik s az elmúlott harminckét háborús hónap alatt az elpusztult férfilakosság tömege kilenc milliót tesz ki*, pontosan annyi lélekszámot, amennyi az egész trianoni Magyarország népessége volt...

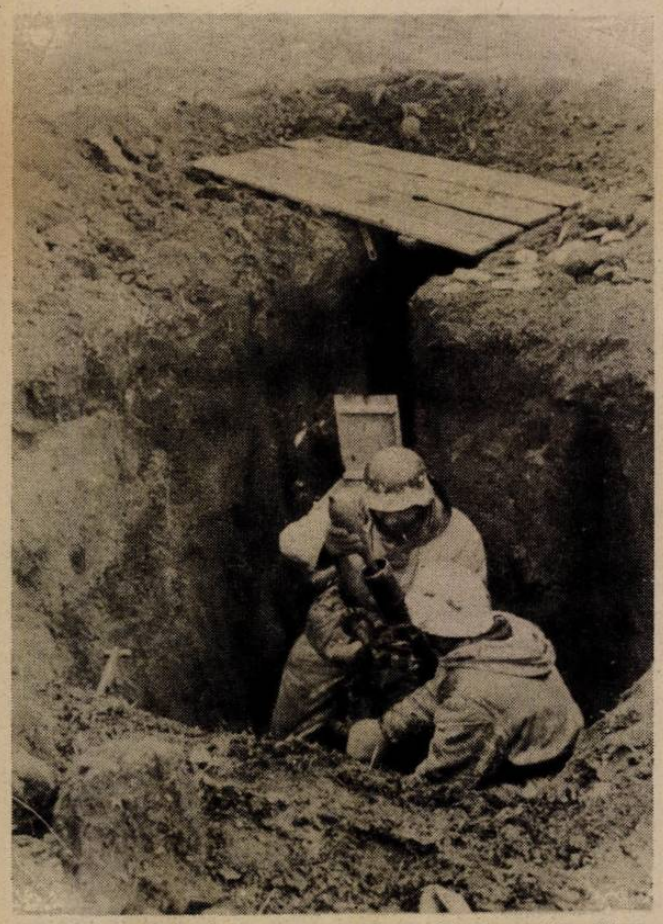

GRÁNÁTVETŐ ÁLLÁS a Csernovic térségében folyó harc védővonalában

Nemrég ugyanezeken a hasábokon mondottuk el, hogy a hosszú utánpótlási vonalak hátránya egy idő mulva, talán nem is sokára, érezteti majd hatását a hadműveletekre a keleti fegyveres arcvonalon s úgy látszik, mintha ez a nap már közelednék! A vörös vezérkar, amely az elmult nyáron a nagy anyagcsatákban naponta áldozott fel hadtesteket és a páncélosok százainak pusztulását se látszott megérezni, — *ma már takarékoskodik és lemond a támadásról Vitebszknél, vagy Cserkasszinál nyolcezer halott és 172 tank miatt...*

Ugyanakkor minden jel a német védelem megkeményedését mutatja. Az ellenintézkedések, amelyeket Kleist foganatosított, éreztetik hatásukat s nemcsak Kovel sokáig körülzártan védekező hőseit szabadították fel, hanem kavargó hóviharban Sztaniszlau és Tarnopol között is visszanyomták a bolsevistákat. A Kárpátok délkeleti lejtői közeléből elűzték a fenyegető ellenséget s *ezekben a harcokban megint ott áll már a magyar honvéd, aki német bajtársa oldalán hagyományaihoz méltó módon küzd Európa szabadságáért... Arról a honvédhadosztályról, amely visszaverte a Sztaniszlaura támadó bolsevistákat, a legnagyobb elismerés hangján emlékeznek meg a német jelentések, kiemelve, hogy a küzdelmes harcokba maga a hadosztályparancsnok is személyesen nem egyszer beleavatkozott tisztjeivel. A nemzet büszke rájuk s tudja: mivel tartozik azoknak, akik a legnagyobb* erkölcsi és fizikai áldozat vállalásával az igaz férfiakhoz méltón forgatják a fegyvert s visszaszerzik nemzetünk becsületét!

Nem szabad magunkat illúziókban ringatnunk a harcok további keménységét és súlyosságát illetően, s bizonyosan lesznek még nehéz napok keleten, de annyit már most is megállapíthatunk, hogy a *mozgékony hadvezetés sok erőt megtakarító módszere kezdi éreztetni hatását. Ennek javára kell írni az arcvonal megszilárdulását a legtöbb szakaszon, így a délin is, ahol a helyzet legkomolyabb volt.* Az ellenség előnyomulása előbb csak akadozni kezdett itt, az utolsó napokban pedig teljesen megbénult.

A legélesebben Odesszától északra tomboltak a harcok az elmúlott héten is, de sikert már itt se tudtak elérni a kíméletlenül támadásra hajszolt szovjet erők. A német légi fölény igen nagy mértékben magyarázza a helyzet alakulását s az a tény, hogy *a Luftwaffe a rossz idő ellenére is megkezdte a bolsevista ellátó központok bombázását Kiev elleni támadással, már megmutatja a tavasz taktikájának körvonalait...* A végtelen utánpótlási vonal megbénításának lehetősége alighanem igen súlyos gondokat okoz a vörös hadseregparancsnokoknak, hiszen egy modern haderő számára élet-halál kérdéssé válhatik a lőszer- és hajtóanyag elmaradása!

Európa népeinek összefogott ereje áll most már szemben az ázsiai ellenséggel, amelynek tömegeit nem a meggyőződés lendíti harcba s nem tagadhatja senki, hogy *a küzdelem eredményességét nagy mértékben befolyásolják az ilyen szempontok is. Másként küzd az a katona, aki tudja, hogy helytállása igaz ügyért történik, mint akit a kegyetlen parancs hajszol a rohamok poklába!*

A KOWELI FELSZABADÍTÓ CSATA UTÁN... Szovjet páncélosok szétlőtt roncsai a város szélén. Kegyetlen harc volt és mérhetetlen veszteséget hozott a bolsevistáknak...

ROHAMCSÓNAK A BUGON. A német csapatok gyors mozgását nagymértékben segitik elő a legmodernebb közlekedési eszközök. Ezek közé tartozik ez a rohamcsónakiajta is, amely a legsekélyebb vizben is nagy sebességgel haladhat

TURKOMÁN ÖNKÉNTESEK, akik a keleti arcvonalon Moszkva vörös hordái ellen együtt harcolnak az európai nemzetek fegyveres fiaival

VON LAUCHERT ALEZREDES, a tölgyfalombbal kitüntetett páncélos ezredparancsnok. Regimentje a Brodytól délre folyó harcokban különös keménységgel állta meg helyét

A NÉMET PARTVÉDELEM eredményes elhárításának halott bizonyságai... A finn öbölben hidfőt akartak megszállni a szovjet gyorsnaszádok, de a támadókból ezek a halottak maradtak a parton...

ÉS ÚJ FORDULATOK

A déli csata

Nettunonál és Cassinonál, az elmúlott héten is a német védelem sikereinek jegyében folyt... Az offenzíva előkészületei, amelyeket a sok vérrel öntözött cassinoi sziklák között tettek a gyarmati színes csapatokkal és vágóhídra szánt francia alakulatokkal feltöltött angol és amerikai hadosztályok, megint abbamaradtak. Hiába harangozták be Londonban, hogy rövidesen megindul a mindent elsöprő támadás, csak a rohamcsapat-tevékenység élénkíti a kifulladt harci vállalkozás csődjét s az anyagpazarló tüzérségi tűz. A csalódás igen keserves a demokráciák közvéleményében s mint ilyenkor szokás, — *megint keresik a bűnöst, akit felelősségre lehetne vonni az angolszász katonai presztizsen esett súlyos szégyenért s oda lehetne dobni engesztelő áldozatul a kiábrándult angol és amerikai közönség dühének!*

Az anzioi hídfőben rostokoló inváziós csapatok helyzete se javult! A német messzehordó ágyúk és a légierő romboló és harci repülőgépei szakadatlanul támadják az utánpótló hajókat. Hogy milyen arányokban morzsolódik szét itt az angolszászok ereje, semmi se bizonyítja beszédesebben, mint az a tény, hogy *egyetlen tüzérezred 500 ellenséges repülőgépet lőtt le itt a harcok kezdete óta!* Ebben a számban természetesen nincsen benne az a jóval magasabb veszteség, amelyet az angol-amerikai légi erő a német vadászokkal folytatott harcokban veszített...

India határán

a japán és felszabadító nemzeti hindu haderők eredményesen vették fel a harcot Auchinleck tábornok védő csapataival. Az első vonalakat már áttörte a lendületes roham s Imphal elfoglalása után tovább hatoltak előre a fontos Dimapur vasútvonala mentén az offenzívában részt vevő csapatok. Benyomultak Hindatba is a páncélos ékek, s tovább törve Hengtam erődjét ugyancsak elfoglalták... *Új neveket tanul meg ezekben a napokban az európai ujságolvasó, aki a térképek fölé hajol s emlékezik a mindent elsöprő erejű rohamokra, amelyeket a Tenno katonái Hátsóindia meghódításáért indítottak.* A hosszú készülődés ideje itt is véget ért. Japán megszervezte az új hadjáratot, amely a brit impérium legbecsesebb birtoka ellen irányul! *A hetedik angol-indiai hadosztály szinte utolsó emberig felmorzsolódott s a győztes csaták híre már eljutott a legkisebb éhező hindu faluba is.* Bose neve és a diadalmas japán császári haderő közeledése egy napon az angolok hátában kellemetlen meglepetéseket okozhat még, kivált, ha az offenziva szélesebben kibontakozik és a Nap-lobogós hadosztályok mélyebben bent állnak India földjén...

A háború ötödik esztendejeében nem ragyogóak a demokráciák kilátásai a fegyveres küzdőtéren se, s az a „győzelem", amelyre pedig annyi mindent építettek, — semmivel sincsen hozzájuk közelebb, mint Dünkirchen, vagy Singapur után volt...

A légi harc,

ez a legkegyetlenebb eszköz se vezet célra, legfeljebb a gyűlölet engesztelhetetlen érzését veri fel a megtámadott ártatlanokban Európa minden talpalatnyi helyén! *Az asszonyok, gyermekek ellen való hadviselés módszere lehet kétségbeesett, utolsó eszköz, de győzelemre nem vezethet...* A tények mutatják, hogy csak a becsületes szíveket keményítik meg a terrortámadások, s a kitartás érzését erősítik.

A német birodalom városai és az olasz műemlékek ellen intézett rohamok után most már Közép- és Délkelet-Európa is hadszíntérré vált az angolszász hadvezérek szándéka szerint. *A békés városok lakossága itt is megismerkedett a légi terrortámadások borzalmaival, de az ár, amit fizetniök kellett a bevetett alakulatoknak, megérdemelten súlyos volt.* Budapest és a magyar felségterület felett a támadó 180—200 gép közül 18, a Bukarestre rontó flotta gépei közül 53 négymotoros bombázó zuhant le égve.

Soha nem felejtik el Európa nemzetei, hogy az angol és amerikai pilóták éppen azokban a napokban árasztották el békés városaikat a tűz és acél záporával, amikor a bolsevizmus romboló démona a kultur-Európa kapujában állott!

AZ ELFOGLALT ÁLLÁS... Néhány órával előbb még szovjet lövészek védelmezték az árkot. A gránátosok rohama kivetette őket s most a fontos autóútra már német őrszem vigyáz...

AZ ÉSZAKI FRONTSZAKASZON még hó borítja a tábori repülőteret. A vadászgépek éppen bevetésre indulnak

ÚTBAN AZ ELSŐ VONAL FELÉ... Vidám harmonikaszóval vonul állásba egy német páncéltörő egység a narvai arcvonalon

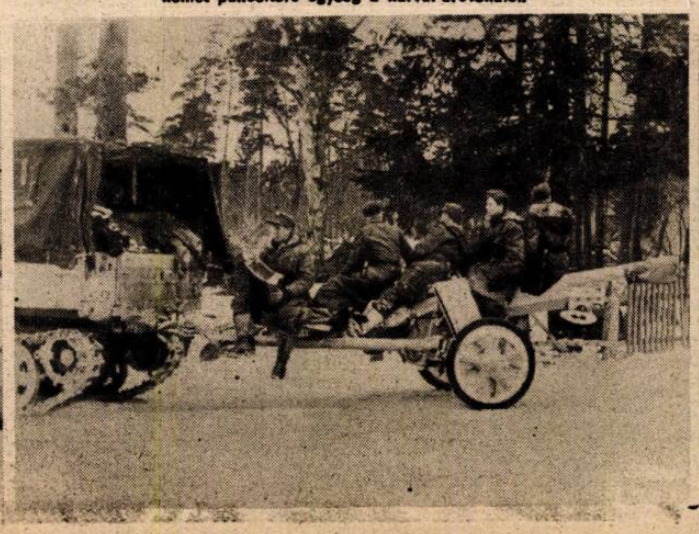

A FŐ HARCI ÁLLÁS géppisztolyos vadászai... Az ő halálmegvető bátorságuk állítja meg a bolsevisták meg-megújuló rohamát Tarnopolnál

HONVÉDEINK DICSŐSÉGE

HURAY IMRE
százados, Kormányzói Dicsérő Elismerés Magyar Koronás Bronz Érdemérme hadiszalagon a kardokkal

Vitéz SÁFRÁNY-GERŐ BÉLA
főhadnagy, Magyar Érdemrend Lovagkeresztje a Kardokkal, hadiszalagon

GODZSÁK ANTAL
zászlós, Magyar Koronás Bronz Érdemérme a hadiszalagon

vitéz VARGA ISTVÁN
főtörzsőrmesrer, Magyar Ezüst Érdemérme a hadiszalagon

BERTOK ISTVÁN
törzsőrmester, Magyar Nagyezüst Vitézségi Érem Magyar Bronz Vitézségi Érom

KÖRHEGYI JÁNOS
tsz. őrmester, Magyar Nagyezüst Vitézségi Érem

GYÖRFFY ANDRÁS
ht. őrmester, Magyar Kisezüst Vitézségi Érem

BERHECZ JÓZSEF
őrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

Ifj. BARANYAY LAJOS
őrmester, Magyar Bronz Érdemkereszt a hadiszalagon

LÁSZLÓ KÁLMÁN
szakaszvezető, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

LÁSZLÓ LAJOS
szakaszvezető, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

FARKAS ANTAL
szakaszvezető, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

GÁSPÁR LAJOS
tizedes, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem, Magyar Bronz Vitézségi Érem

MONOSTORI JÓZSEF
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KOSSALA JÓZSEF
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

RAJKOVICS JÓZSEF
honvéd, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

BELEZNAY LÁSZLÓ
őrmester, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

NOVÁK LAJOS
őrmester, Magyar Bronz Vitézségi Érem

NYIRI SÁNDOR
szakaszvezető, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

ESŐ JÁNOS
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

KÖSI FERENC
szakaszvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

DUBEK LIPÓT
szakaszvezető, Magyar Kis Ezüst Vitézségi Érem

VARGY LÁSZLÓ
tizedes, Magyar Bronz Vitézségi Érem

CZIRÁKI LÁSZLÓ
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

ALBRECHT JÓZSEF
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

CZEPÁNITS FERENC
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

ORBÁN SÁNDOR
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

DAMWELER FERENC
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

BODOR GYULA
őrvezető, Magyar Bronz Vitézségi Érem

NAGY VINCE
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

GROSZ MÁRTON
honvéd, Magyar Bronz Vitézségi Érem

SÁRSZEGHY TIBOR
zászlós, hősi halált halt

PIRI IMRE
őrmester, hősi halált halt

PILBAUER ISTVÁN
őrmester, hadifogságba került

PANDA PÁL
szakaszvezető, hősi halált halt

CSISZÉR ANDRÁS
szakaszvezető, hősi halált halt

KONDICS LÁSZLÓ
szakaszvezető, hősi halált halt

BALI ANTAL
tizedes, hősi halált halt

GÖRGÉNYI

SCHLACHTE ZEITEN

Hát most melyiket szeressem?

GÖRGÉNYI

ÖNBEGYULLASZTÁS

— Schwarz úr, mi történt magával?

— Képzelje uram, olyan remek rémhírt találtam ki, hogy egész éjjel nem tudtam aludni az örömtől — és reggelre igaz lett!...

AZ IZLÉS ÁTKA

A PAPA KEDVENCE

Kiáltvány jelent meg a bányászsztrájk sujtott Angliában — a palesztinai dók sürgős megsegítésére . . .)

A ZSIDÓ NAGYTŐKE DÉLAMERIKÁBAN

— Érdekes, hogy akárhol ülök le, mindenütt jajgatnak az emberek . . .

GÖRGÉNYI

Emlékszik, Mehrluft úr, hogy a multkor ronda-színűnek nevezte azt az 1000 méter kanárisárga selymet, amit magának ajánlottam. Hát a Liebhauser dupla áron megvette, sárga csillagoknak! . . .

A BOMBÁZÁS UTÁN:

— Halló! Miért mondod halló helyett azt, hogy S. O. S.?

— Aladárom, ez az utolsó üzenetem a 10 szobás lakásomból Ide költöztetik a bombakárosultakat!... És te nem mozogsz . .

ELNÖKSÉGI ÜLÉS, ÁPRILIS 5-ÉN, A TORMA- ÉS TÖKMAGKIVITELI R.-T.-BEN

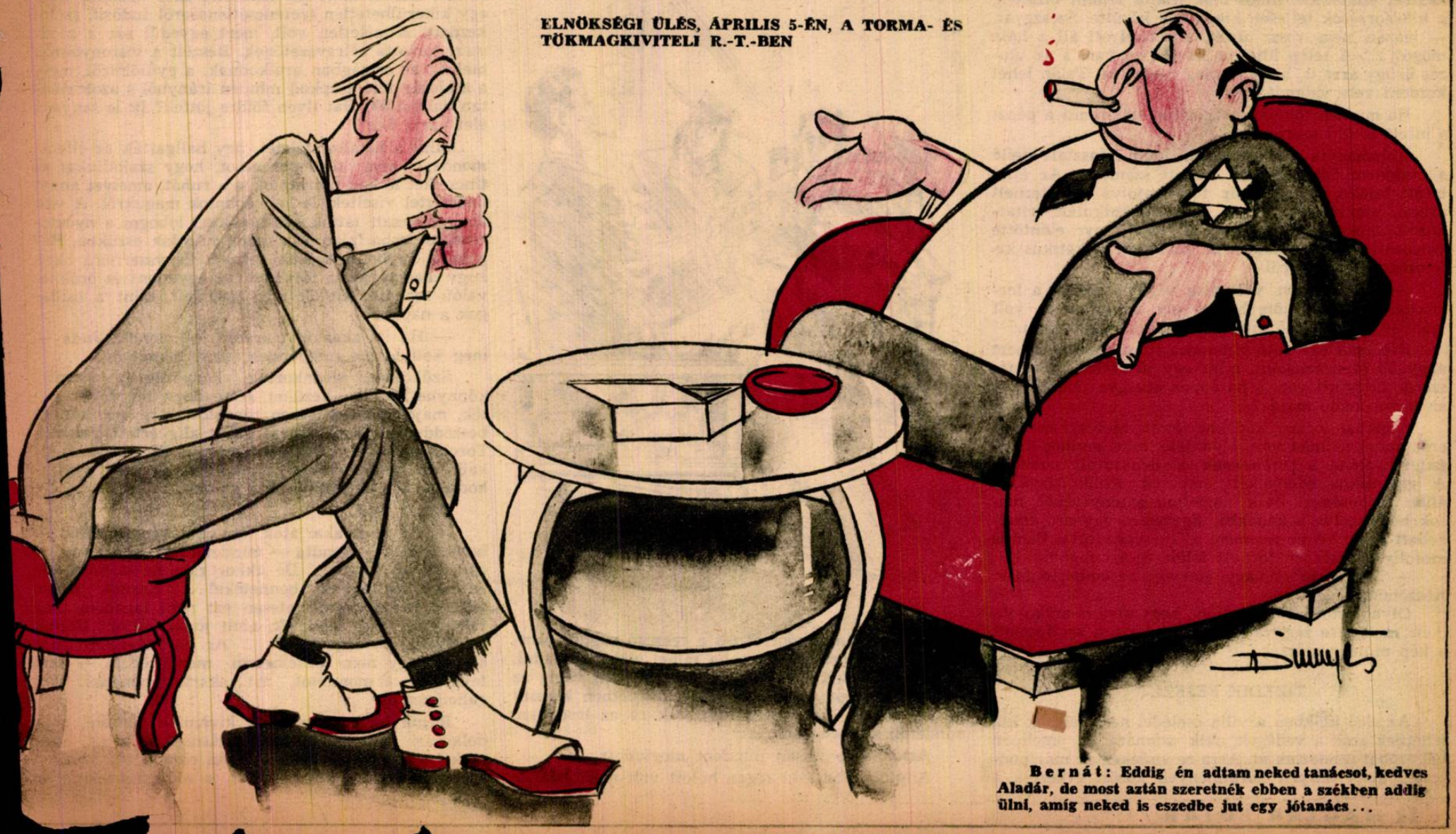

Bernát: Eddig én adtam neked tanácsot, kedves Aladár, de most aztán szeretnék ebben a székben addig ülni, amíg neked is eszedbe jut egy jótanács . . .

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(86.)

— De az messziről nem látszik?

— Nem.

— Akkor azt mondom, hogy gróf. A kinézése különben is olyan arisztokratikus, biztosan elhiszik. Nem?

— Szélhámoskodni akar velem?

— A lányok miatt. Egy hétig nem tudnak majd aludni. Én leszek köztük az egyetlen, akinek ilyen előkelő fiúja van. No, Isten vele...

Intett, s elviharzott.

A titkár utána nézett. Ringó járással haladt az ajtó felé, kiszámítottan kacér mozgással a szűk szoknyában, mely szinte minden idomát megmutatta. Füttyentett és mosolyogva gondolt az estére, — úgy érezte: minden oka meg van, hogy örüljön e pár órának.

Juda már csomagolt otthon.

Vágyott csakugyan egy kis pihenésre, a falusi magányban, mely elcsittítja hajszolt idegeit. Jó lesz a kertben sétálni, az öreg fák alatt, vagy heverni a vastagfalú szobákban, hallgatva a súlyos, tiszta csendet, mely egy idő mulva zenél az ember fülében. Alaposan végiggondolhatja e pár szédült tempójú hónap eseményeit, s talán terveket is készíthet a jövőre. Mert megállni nem lehet, az embernek felfelé kell kapaszkodnia. Volt néhány gondolata, amit alaposan meg akart hányni-vetni önmagával. Elérkezettnek találta az időt a teljes önállósághoz s meg akart válni a fiatal részvénytársaságtól, melyet pedig ő virágoztatott fel. De miért pazarolja erejét, ötleteit mások boldogulására? Amit a vállalat érte tehetett, — megtette, hasznos volt, persze, hogy hasznos, — hiszen nevét azóta ismeri mindenki a piacon. Balassa vezérigazgató... Nem hangzik rosszul s megtanulták tisztelni is, mint kevesekét. Krausz Simon termékeny barátsága szintén sohat lendített rajta, — de vajjon, ha benne magában semmi se volna, mit segítene az ilyen összeköttetés?

Egy hete már, hogy felajánlottak neki egy részvénytársasági keretet, potom pénzért, mert a vállalat haldoklik. Egy csomó balsikerű üzlet s egy sikkasztás elintézték, nincs már iránta semmi bizalom, a hitelforrások teljesen kiapadtak körülte. Szeszgyár, — igazán nem rossz üzlet, a kartell ott áll a háta mögött... A telep Miskolc közelében van, s az utazás ürügy arra is, hogy futólag megnézze. Talán lehet kezdeni vele valamit.

Ha minden tőkéjét mozgósítja, előteremti a pénzt s hitelt is tud szerezni.

Abbahagyta a csomagolást, leült íróasztala mellé s majdnem öntudatlanul kezdett számolni. Az éjfél is ott találta még a papír fölé hajolva, gondterhelt arccal, amint félhangosan számolt, kalkulált, vitatkozott önmagával. A lámpa fehér fénye elöntötte vonásait, s most sápadt volt, csaknem aszkétikus kifejezéssel szája körül.

— Majd otthon, vált meg végül sóhajtva a tervektől, hogy ledőljön, hiszen oly kevés ideje volt már. — Ott lesz idő mindent alaposan átgondolni.

Éva csak egy futó pillanatra jutott eszébe, s nem nagyobb szenzációként, mint egy jó vacsora. Természetes, hogy ott van, s ha éppen étvágya támad, leül az asztal mellé majd...

Álmában óriási kádakat látott, melyekben vad, erős szagú pálinka volt, olyanféle, mint aminőt ő készített valaha a ruténeknek a denaturált szeszből. A gigantikus edényeket emberek állták körül, s állati mohósággal ittak, némelyik a tenyeréből, mások belehajolva a kádakba. Egyszerre egy arc emelkedett fel, s benne ráismert a Gyéressy-fiúra. Bamba mosollyal, részegen fordult feléje és azt mondta:

— Derék ember vagy, jótevője az emberiségnek. Köszönöm...

Olyan ostoba volt az álom, hogy alva is arra gondolt: mennyire zagyva a látvány s aztán szétfoszlott a kép mindenestül.

TIZEDIK FEJEZET

Az első időkben a villa cselédei nem tudták: kik lehetnek azok a vedégek, akik számára az emeleten két szobát rendeztek át. Arra se emlékeztek már pontosan, hogy milyen körülmények között érkeztek a házba, talán éjszaka jöttek, talán nappal, s azóta némán járnak-kelnek, nesztelen léptekkel, mint a puhatalpú vadállatok, tekintetük érdeklődve tapad mindenre, csak éppen nem beszélnek, s a kertben is egymáshoz hajolva suttognak, mintha attól félnének: kihallgatja őket valaki. Egyébként semmi feltünő nincsen rajtuk, rendes ruhájuk kifogástalan szabású, arcuk értelmes, sőt valmelyest hasonlít is Balassa vezérigazgató úr vonásaira.

Egyelőre, ha vendég érkezik, mindjárt visszavonulnak az emeletre, idegenek előtt soha nem mutatkoznak. Ha az úr a házban étkezik, ők is az asztalnál ülnek s valami riadt félelemmel szemükben forgatják az evőeszközöket, mintha attól félnének: megmérgezik őket, vagy a falat felsebzi torkukat.

A vendégek messziről érkeztek, s nem éppen törvényes úton. Csaknem úgy, mint ahogy a galiciai határt átlépte egyszer egy sovány, lengő tincses, fiatal zsidó gyerek, hátán üres zsákkal, zsebében pár kisebb bankjeggyel... S ők is Tarnopolból indultak el, sőt ugyanabból a házból, melynek udvaráról egy didergetős őszi hajnalon Brandstein Juda, a handlé fia. A testvérek volták a vendégek...

Juda igazán nem számított rájuk. Egy délelőtt Munkácsról kereste valaki, az öreg Groszmann Oziás régi üzletfele, s nagy titokzatosan elsuttogta, hogy két úriember szeretne vele beszélni, ha felkeresné őket. Egy meglehetősen nyomorúságos szálloda címét mondta, hogy ott várnak reá, de sokat sejttetőn hunyorgott, hogy látásuk majd örömet okoz neki. Fogalma se volt ugyan róla, hogy miért kelljen örülnie nyilvánvalóan két ágrólszakadt zsidónak, de kelletlenül elindult.

A hotelben, ahová a vidékről érkező, zsugori, vagy nagyon szegény zsidók szoktak betérni egy-egy éjszakára, ott találta a jövevényeket. Értetlenül nézte arcukat, mely ugyan ismerősnek tünt, de nem tudta hová tenni őket, míg meg nem szólaltak, s vad örömmel mellére nem vetették magukat. Záporoztak feléje a szavak, az ismerős, régi dallamú nyelven, melyet oly rég nem beszélt, hogy emlékezetéből egymásután ki is estek fogalmai.

Maga is meghatódott, könnyel telt meg a szeme. Sírtak ott, a rosszillatú előcsarnokban, a portásfülke előtt, mint ahogy a munkácsi ismerős is öklével törölgette könnyeit a látvány felett.

— Menjünk tán fel... — ajánlotta, — ott nyugodtabban beszélgethetnek. Szobát vettem a fiúknak.

Annyira nem kerítette hatalmába a viszontlátás öröme, hogy észre ne vegye a ragadós mocskot, mely mindenen ott fénylett, évtizedek vendégeinek kezenyomát őrizvén. Undorral ült a recsegő rugójú pamlagra s azt szerette volna, ha minél előbb szabadul. De ezzel a két kaftános zsidóval menjen végig az utcán? Hogy gondolták ezt, ilyen öltözetben keresni őt? Milyen jó, hogy nem rontottak rá az irodában, mindenki szemeláttára...

Aztán szép lassan mindent megtudott.

Anyjuk után, aki régen halott volt már, Brandstein Josua is megtért Ábrahámhoz. Mennyi ideje? Bizony, esztendejénél több, csak értesítést nem tudtak küldeni róla, hiszen fogalmuk se volt, merre találja meg akár egy levél is... Szemrehányó hangsúllyal mondták, s igazuk is volt, nagyon hosszú idő óta még életjelt se adott magáról. Apa meghalt? Milyen furcsa. Erőlködött, hogy arcát emlékezetébe idézze, de nem sikerült. Csak elmosódottan rémlett előtte egy bozontos szakáll, egy óriási, bánatos orr, a hatalmas csizmák, s a szíjjal derekán összekötözött kabát, melyet az oroszországi nagyapa örökségeként viselt így Brandstein Josua... A házaló, akinek örökké fájt a lába a sok mászkálástól...

Aztán ők úgy gondolták: nincs értelme többé Tarnopolban maradni, szegény embernek, mikor bátyjuk valahol Magyarországon nagyúr s talán belőlük is csinálhat valamit. Persze... Nincs ennél egyszerűbb... Magyarázza meg nekik: hová jöttek s milyen komisz világ van itt? S így akarnak boldogulni, ebben a fényes kabátban, a bársonyos, árnyékot vető szélű kalapban, lengő tincseikkel?

Határozottan kellemetlen...

Ingerült volt, haragudott a két öccsére, s a jószívű munkácsira, aki nyakára hozta őket, pedig az, szegény, igazán csak örömet akart szerezni. Mit kezdjen velük? Vigye magával őket? Még a gondolattól is irtózott, hogy házába, ez előkelő otthonba beállítson a két galiciánerrel, akikről még hozzá nyomban kiderül a közeli rokonság. Kinevetnék a cselédek, oda volna a tekintélye, nem, ilyen ostobaságot nem szabad elkövetnie.

— Gondoskodni fogok rólatok, — mondta kegyesen — természetesen mindent elkövetek értetek, sőt keresethez is juttatlak benneteket, de itt Pesten ilyen külsővel nem igen boldogulhattok...

Lassan hullottak szavai a testvérek elé, akadozva rakta össze a mondatokat s azok kerekrenyílt szemmel, kissé riadtan hallgatták. Mintha egy idegen emberrel álltak volna szemközt. Nem, ez a finom úriember egyáltalán nem hasonlított arra a Judára, akinek arcát ők emlékezetükben őrizték, s ahogy a változást rajta elképzelték. Azt hitték, hogy egy dús fekete szakállú férfit találnak majd, finom selyemkaftánost, csattos cipőben, fehér harisnyában, rókaprémes sapkában, s íme, előttük áll ez a gojim külsejű úr, akiben alig ismernek bátyjukra, oly finom és oly idegen.

A munkácsi ismerős búcsúzott s ők hárman magukra maradtak.

Juda sokáig hallgatva ült a ropogó kanapén, töprengő tekintettel. Nem tudta: hogy fogjon hozzá a beszédhez, melyről pontosan érezte, már előre, mily borzasztó hatással lesz a testvérekre. Végül vontatottan, lassan, mint aki halálhírt akar közölni, vagy egy kikerülhetetlen szerencsétlenségről tudósít, szólni kezdett. Kíméletlen volt, mert egyedül ezt a módszert tartotta célravezetőnek. Beszélt a viszonyokról, melyek az országban uralkodnak, a gyűlöletről, mely a zsidóság felé csapkod minden irányból s azok riadtan hallgatták. Hát ilyen földre jöttek? Itt is sanyarú élet várja őket?

Mint a halálos ítéletet, úgy hallgatták az ellentmondást nem tűrő parancsot, hogy szakállukat és tincseiket le kell nyiratniok, s a ruhát, amelyet annyi önérzettel viseltek, le kell dobniok magukról. A vallás parancsait látták égő betűkkel lobogni a nyomorúságos szoba falán, s a tanok jutottak eszükbe. Hogyan? Saját testvérük akarja kényszeríteni őket, hogy megszegjék a törvényt, az egyetlent és örökkévalót, melyhez életük úgy igazodott, mint a csillagok a naphoz?

— Ha itt akartok maradni, — mondta Juda — meg kell lennie mindennek, amit mondtam...

Szüköltek, síránkoztak, könyörögtek, szemük könnybe borult, kezüket kétségbeesetten terjengették, majd szenvedélyesen rárontottak, gyors, hadaró beszéddel, melynek szavai közül alig értett valamit. Torokhangjuk fenyegetően gurgulázott fülébe s átkaik, ez ótestamentomi, ünnepélyes és zord gyalázkodások úgy suhogtak, akár az ostor.

Vállat vont.

— Ha nem akarjátok, én nem kényszeríthetlek benneteket, — mondta — mindenkinek joga van úgy élni, ahogy akar... De akkor rám ne számítsatok, én nem segíthetlek benneteket... Kaptok tőlem valami pénzt, természetesen ezt nem tagadom meg tőletek, s aztán tegyétek, amit jónak láttok. Utaink elválnak, boldoguljatok... Az én helyzetem már olyan, hogy nem terhelhetem meg két... — nem fejezte be a mondatot, azt akarta mondani: két galiciánerrel.

Rájuk bízta, hogy mint kivánnak dönteni, gondolkozási időt adott nekik másnapig s pénzt, hogy szükséget ne szenvedjenek, aztán elment. Az ablakon keresztül látták autóba szállni, a sofőr tiszteletteljes

segítségével, de keserű szívvel gondoltak rá. Bezárkóztak, s szapora beszédbe fogtak, — eldönteni sorsukat. Nem mozdultak ki egész nap, a magukkal hozott papírcsomagból ettek pár falatot, étvágytalanul, de másnap, mikor Juda ismét kopogtatott ajtajukon, már határoztak.

— Veled akarunk menni, — mondta az idősebb, aki apjuk nevét viselte. — Mindent megteszünk, amit kívánsz, bár tudjuk, hogy a törvény ellen súlyosan vétkezünk...

— Törvény... törvény... — legyintett Juda, — hagyjátok. Nem vagytok rabbik.

Most már jókedvű volt s úgy osztogatta parancsait, mint a döntő csatára készülő hadvezér. Rendelkezett, hogy menjenek le az utcára, keressenek borbélyt és vágassák le szakállukat, tincseiket, ő pedig ez alatt ruhát vásárol számukra. Termetük csaknem olyan volt, mint az övé, nyurga, sovány férfiakká váltak, amióta nem látta őket. Lázas izgalommal sietett egy konfekciós üzletbe, kiválasztott két öltönyt, s becsomagoltatta. Mire visszatértek, szégyenkezve, mintha mezítelenek lennének, szemükben a félelem borújával, már ott várta őket kiterítve az új ruha.

— Inget elfelejtettem... — kiáltott fel, mikor öltözködni kezdtek, s látta, mily nyomorúságos a fehérneműjük. Persze... Nyakkendőt se tudnának kötni, hiszen zsebkendőt csavartak a nyakukra, úgy, mint ő valaha.

Ezt is elintézte...

Egy óra mulva két csinos külsejű férfivel lépett ki a szálloda kapuján, a portás csodálkozó tekintetétől kísérve. Autóba ültette a testvéreket s a szabójához hajtatott velük. Három-három öltönyt rendelt egyelőre nekik, s mosolyogva vette észre, mily kedvtelve nézegetik magukat a földig érő tükörben, mialatt mértéket vesznek róluk. Ó megszokják majd az új életet, egészen bizonyosan, rövid idő alatt, hiszen az ő vére mind a kettő. Ahogy kilépnek a tanok bűvköréből, lefoszlik róluk a régi babona, talpukra állnak az életben s alkalmazkodnak a körülményekhez, melyeknek erejét többre tartják az avas dogmáknál.

Egész nap a városban járkált velük. Nem sokat beszéltek, s ha szólt is hozzájuk, csak suttogott inkább. Különös élvezetet okozott neki a gyermeki csodálkozás, mellyel a palotákat bámulták, vagy a Duna-hidakat, a méltóságosan hömpölygő folyót s önmagára gondolt, a munkácsi kis senkire, aki ugyanilyen meghatottan ődöngött az óriás város nyomasztó környezetében.

Késő este volt, amikor megelégelte a sétát.

— Most hazamegyünk... — mondta s a Vigadó elé kalauzolta őket, ahová a kocsit rendelte.

Ezt a meglepetést utoljára tartogatta: a villát, a fényűző otthont.

Mint a trópusok primitív vadjai, akiket hirtelen a raffinált civilizácó vívmányai közé visznek, úgy állottak meg a pazarló gazdagság jelei között a testvérek. Nem mertek lépni a parketten, mely tündöklő volt, álltak az ajtóban, kerekre tágult szemmel, s érthetetlen szavakat mormoltak, mintha imádkoznának.

— Ez az én házam, — mondta Juda, büszkén körülmutatva.

— Csodálatos...

— No, vannak ennél különb hajlékok is Pesten. Azt hiszem, nekem is lesz még ennél szebb. Egyelőre megférek benne.

— Egy ajser ember lettél...

— Igen, nem panaszkodom. Ti se jártok rosszul, ha rám hallgattok, de természetesen egy és más szokást abba kell hagynotok, — fordult feléjük atyai komolysággal. — Láthatjátok, hogy ez egészen más világ, mint amilyenben eddig éltetek. Itt alkalmazkodni kell, mert az idegennel szemben bizalmatlanok. Ne higyjétek, hogy én a törvény tiszteletét akarom belőletek kiölni, semmi közöm hozzá, ezekről a dolgokról úgy gondolkozhattok felőlem, ahogy akartok. A külsőségre azonban vigyázni kell...

A tapasztalatok tárházát nyitotta meg előttük. Bevitte a testvéreket dolgozószobájába, letelepedett a hatalmas íróasztal mögé, őket pedig a mély bőr karosszékek öblébe ültette, aztán órákon keresztül hasznos tanácsokat sorjázott.

Ó, nagyon egyszerű volt az elindulás. Csak persze, akiket járni tanított, kissé ügyetlennek bizonyultak.

Ezért nem vitte őket egyelőre emberek közé, ezért kellett elvonulniok szobájukba, ha vendégek érkeztek a vezérigazgatóhoz. A zárt ajtók mögött enni tanította őket, s végignézte azt a kínlódást, amin maga is keresztülment annakidején. Mennyivel könnyebb dolguk volt mellette az öccsöknek... Nekik nem kellett idegenek előtt szégyenkezniök, s gúnyos tekintetektől, lenéző mosolyoktól kísérve a társasági viselkedést, az evőeszközök használatát s még ezer más hasznos apróságot elsajátítaniok.

Később kieresztette őket már a városba is, — hadd járjanak kissé a maguk lábán. Őszintén mulatott naiv lelkesedésükön, mellyel felfedezéseikről tudósították. De örült, hogy a fajta csodálatos ösztönével mennyire az üzlet volt legelső gondolatuk e sétákon is, amelyek pedig annyi szenzációval szolgálhattak nekik. Eleintén féltek a villamostól, a száguldó gépkocsiktól, s ha a sarkon posztoló rendőr feléjük nézett, elsápadtak, remegni kezdtek, mint aki bűnt követett el. Egy ellenséges, idegen hatalom képviselőjét látták benne, aki tán rossz szándékot forral ellenük.

Juda egyszer maga vitte el őket a kereskedelmi bankba, ahol dolga volt. Emlékezett rá, hogy az ő számára a pénznek e csodálatos, templomi csarnoka milyen élmény volt, s mennyire nem tudott hatása alól szabadulni napokon át. Magukra hagyta a testvéreket a nagy pénztárteremben, s mikor visszatért hozzájuk, faggatni kezdte őket: mi ragadta meg legjobban képzeletüket. Tudni akarta, vajjon úgy gondolkodnak-e, mint ő.

A fiatalabbik a pénz óriási mennyisége felett lelkesedett, az idősebb viszont nyomban kijelentette, hogy ő legszívesebben itt maradna, beülne valahová dolgozni, hogy kitanulja a bankszakmát.

— Nem rossz, — mosolygott Juda, — de nem olyan egyszerű, mint képzeled. Akit ide felvesznek, annak sokat kell tanulnia, mindenféle bizonyítványt kérnek a jelentkezőktől.

— Tanulni? — húzta fel szemöldökét az öccs. — Ezt nem megtanulni kell, hanem tudni. Én érzem, hogy tudnám.

— Hát majd nyitunk neked egy bankot, — biztatta tréfásan Juda.

— Nekem? Magamnak, egészen egyedül?

— Persze. Ott aztán úgy használod tudásodat, ahogy akarod.

— Remek...

Így nevelgette a testvéreket, míg aztán egyszer Josuát magával vitte az irodába.

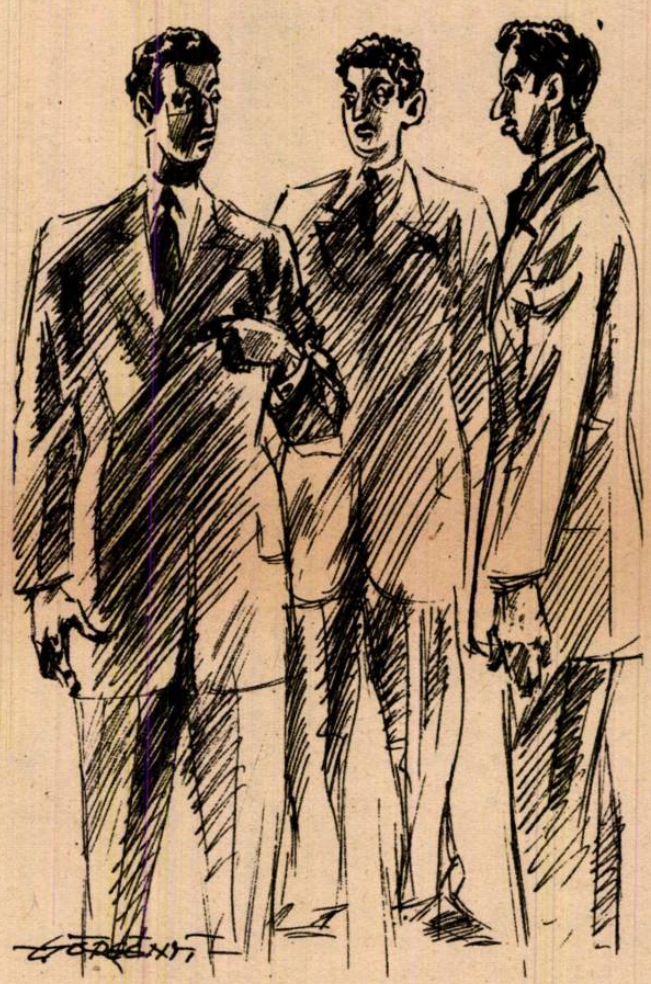

— Azt akarom, — közölte vele, — hogy kicsit körülnézz. Szeretném, ha a telekszakmában később hasznodat vehetném.

Persze egyelőre nem volt szó másról, mint hogy magával cipelte a fontos szemlékre, az anyagraktárakhoz, hiszen Josua alig pár szót tudott csak magyarul, német beszédét pedig bajosan érthette volna meg akárki, jiddis szavakkal kevert minden mondatot. De nyitva tartotta a szemét, s Juda magyarázataiból sok mindent megtanult. Pár nap mulva már egészen meglepő kérdéseket tett fel, látszott, hogy kedve van a dologhoz. Judának az volt a terve, hogy az építési anyagtelepet rábízza, — oda igazán olyan ember kellett, akit nyugodtan magára lehet hagyni.

Az építkezés valóban csodálatos módon fellendült, gombamódra nőttek ki a házak a földből az üres telkeken, vagy a lerontott kis viskók helyén. A munkácsi üzletfél alig győzte szállítani az épületfát, vagy a kész árut, valóságos tehervonatszámra érkezett hetenként az anyag a telepre, mely egymaga ötven embert foglalkoztatott már. Az elszámolási ötlet kitűnően bevált, senki sem sejtette, hogy Balassa Jenő mennyit keres külön az anyagüzleteken, s milyen csinos summát csempész ki havonta folyószámlájára.

Kellemes biztonságot nyujtott neki a tudat, hogy a határon túl, egy idegen országban is vagyona gyarapszik. Bármi történjék vele, ez a pénz ott várja, akár egy szál ruhában nekivághat az útnak, nem jön többé zavarba. Azon gondolkodott, hogy Svájcban is próbál egy kis tőkeletétet elhelyezni, a holdingalapítások éppen ezekben az időkben váltak divattá. Minden élelmes részvénytársaság, vagy magánvállalat holdingokat teremtett vagy Svájcban, vagy Vaduzban.

A konjunktúra hullámai csillapodni kezdtek már, a viszonyok lassacskán konszolidálódtak, legalább is bizonyos vonatkozásban. A pénznek ugyan még mindig nem volt értéke, de az ilyesmivel élelmes ember egyáltalán nem törődött, hiszen tőkéjét értékálló papirokba, aranyba, vagy külföldi valutába fektette. Juda is vásárolt svájci frankot, amerikai dollárt, angol fontot, Napoleonaranyat és Louis d'ort. S a becses vagyontárgyakat abban a páncélrekeszben őrizte, melyet dolgozószobájában a falba építtetett, s aminek tapétás ajtaját egy óriási kép takarta el. Nem, semmi szükség se volt rá, hogy különösen rejtegesse a valutát és aranyat, hiszen kinek jutna eszébe utánakutatni? Ez az óvatosság az ösztön megnyilatkozása volt benne, úgy rejtette el aranyait és bankjegyeit, mint ahogy a kutya kaparja földbe a csontot, nehogy valaki megtalálja.

A részvénytársaságot tökéletesen átszervezte. Nem volt már egyetlen ember se, akire ferde tekintettel kellett nézni, vagy akiről azt gondolhatta: ellenséges érzülettel gondol rá. Az antiszemitizmus elveszítette hevét, parazsa kihűlt, korommá és üszökké vált, lassanként nevetni kezdtek már azokon, akik az ébredő magyarok jelvényét hordták, vagy kijelentéseket kockáztattak meg. Társaságban megszűnt sikknek lenni a zsidózás, s azok, akik néhány évvel korábban még szenvedélyes gyűlölettel beszéltek csak az idegenekről, — barátkozni kezdtek velük.

Juda körül egész népes kör alakult ki olyan kitűnő keresztényekből, akik a forradalom után akasztófán akarták látni a zsidókat. Most üzleti összeköttetéseket kerestek nála, tervekkel jöttek hozzá, s a plánumokhoz természetesen pénzt is szerettek volna kapni. Vagy egyszerűen csak barátkozni kívántak vele, a magánéletéhez akartak tartozni, nyilvános helyen mutatkozni a mind nagyobb tekintélyre vergődővel. Ezek jó hírét terjesztették, becsületszavukat adták, hogy kitűnő magyar, rendíthetetlen hazafi, s felemlegették: emigrációba vonult a bolsevizmus elől is.

— Mit akartok tőle? — védelmezték, — ez az igazi asszimilált zsidó, aki vallását is ott hagyta már régen, hiszen a háború előtt kikeresztelkedett. Akkor igazán nem volt rá szüksége.

Majdnem azt mondták rá, hogy ellenforradalmár, aki az életét kockáztatta, s ha egy kicsit fontosnak tartja, egészen bizonyosan talál embert, aki megesküszik rá, hogy Kún Béláék fel akarták akasztani, vagy hogy Bécsben nemzeti összeesküvésben vett részt. Ő nem akart ilyesmit. Nem ambicionálta, hogy tiszteletreméltó hazafinak tartsák. Egyet akart csak: minél jobb üzleteket kötni, s ezekhez az üzletkötésekhez zavartalan légkörre vágyott.

Krausz Simon tekintélye ezekben az időkben fénylett legjobban a gazdasági élet fölött, s tündöklő sugaraiból jutott mindenkinek, aki közel volt hozzá, vagy legalább annyit tudott állítani, hogy a köszönését fogadni szokta a mindenható vezér. Juda visszatérése óta a legjobb viszonyt tartotta fenn, s ez okból nagy hasznát vette a művészhajú, nagyuri szokásokkal élő Simonnak. Estélyeire csaknem mindig meghívót kapott, s a pazar összejöveteleken hasznos ismeretségeket kötött. Tegeződő viszonyba került bankvezérekkel, a nagyipar félelmetes tekintélyű uraival, akik a leereszkedés egy nemével fogadták ugyan az első percekben, talán kis gyanakvással is, de aztán a sima modor, az előzékeny udvariasság, mellyel úgy tudott élni, kinyitotta előtte a szíveket.

Ha a meghívásokat visszaadta, a villa egymásbanyitott, fényárban úszó termeiben alig fértek már a vendégek. Kölcsön kellett kérni inasokat, pincéreket szerződtetett, akik a felszolgálást intézték, ezüstöket kölcsönzött, s olyan lakomákat adott, melyeknek hírét szétvitték a városba, sőt napokig beszéltek róluk. A titkár minden alkalommal gondoskodott arról is, hogy a Színházi Élet mutatós csoportképeket közöljön a társasági rovatban ez összejövetelekről, sőt a közgazdasági lapokkal, meg a napisajtó egy-egy orgánumával is megiratta: milyen előkelő vendégek keresték fel Balassa Jenő vezérigazgató finom ízléssel berendezett, nagyúri otthonát.

Reklámot vertek már körülte, hiszen a csodálatos hideg büffés asztalok mellett mindig ott csellengett egy-két jellegzetes arcélű hírlapíró is, aki távozáskor szivarral tömte degezre zsebeit, s a titkártól figyelmességül bankjeggyel bélelt borítékot kapott.

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC főszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

SS-ROHAMOSZTAG
kiszabadítja a partizánok által
10 napig körülzárt helységből
a bajtársakat